

WoNo Magazine 16.1

Geachte lezer,

We vallen maar gelijk met de deur in huis: dit is de laatste WoNo Magazine. Het is mooi geweest. De laatste jaren kostte het steeds meer moeite er in een jaar nog een WoNo Magazine uit te persen. WoNo Magazine dreigde het blad te worden dat helemaal niet verschijnt omdat het niet meer uitkomt. Niet dat het niet leuk was, beste lezer, want dat was het wel. We hebben 15 jaar lang met ontzettend veel plezier dit blad gemaakt. We hebben vele illustere gastauteurs en redacteurs gehad. Denk aan Martin Bril zaliger, Layla, Drentix, Hé, HareD, BY, BenY, WoNoVice, Gustaaf Hortense Ledoux, Ko., Jeroen, Lourens, Marcel van der Kwaak enzovoort enzoverder. En wat hebben we gelachen! Het was altijd lachen om een WoNo te maken. Het ging vanzelf.

Dat is allemaal verleden tijd. Ja we lachen nog steeds wat af op de redactie, bijvoorbeeld over die storende herrie op het Malieveld die dan later een bejubeld concert van niemand minder dan Bruce Springsteen blijkt te zijn. Brrrr! Of met interviews met beroemdheden, waar dan alleen ja/nee antwoorden komen op toch tamelijk open vragen... Maar toch, beste lezer, WoNo Magazine is geen grap meer. Kijkt u eens hoe professioneel het blog is geworden. Dat is geen grap meer, dat is serious business! Afgezien van die business, dan, want geld verdienen we er niet mee. Maar het WoNoBlog wordt serieus genomen in de muzikscene. Dat was ooit niet de bedoeling. En OPTA bestaat niet meer en de band met ACM is minder hecht. Terecht. WoNo staat op eigen benen en wordt ver over de Landsgrenzen gelezen. Dus WoNo Magazine is overbodig geworden. De steken onder water naar interne gebeurtenissen kunnen niet meer of worden niet meer begrepen. De plagerijtjes worden mogelijk uitgelegd als cynisme of pesten.

En ook: in wat voor een tijd leven we, beste lezer? We hebben het daarbij nog niet eens over de oorlogen in het Midden-Oosten, de vluchtelingenstroom, en dat wij nog steeds niet begrijpen dat we deze mensen gewoon fatsoenlijk onderdak moeten bieden, als we tenminste willen blijven beweren enige beschaving te hebben en als we enig besef hebben van onze medeverantwoordelijkheid voor de situatie waarin zij verkeren. We hebben het ook niet over de oorlogstaal van onze leiders en nepleiders, de Brexit, de

klimaatverandering, de wereldwijd toenemende ongelijkheid, de bezuinigingen op de zorg voor ouderen en zwakken in onze samenleving en het feit dat Nederland op nummer 3 staat in het lijstje van belastingparadijzen. We hebben het ook niet over clowns in het Kremlin en binnenkort in het Witte Huis. En zelfs niet over de vuurwerkoverlast met oudjaar. Nee, we hebben het daar niet over, beste lezer. We hebben het wel over het feit dat deze laatste WoNo magazine vol staat met dode artiesten. Dat is pas echt frustrerend, beste lezer! Ze gaan allemaal dood onder onze ogen. We durven niet meer te kijken!

En daar komt bij, beste lezer, dat we een aantrekkelijk overnamebod hebben gekregen van een Belgisch muziekblad, waarvan we de naam nog niet kunnen noemen. Maar u kunt er verzekerd van zijn dat als minister Kamp (Henk voor intimi) instemt met deze overname de twee redactieleden naar de Bahama's kunnen vertrekken met een vertrekpremie waar mevrouw Verhagen en de heer Bos van PostNL wit van zullen wegtrekken. Maar dat is nog geheim, dus we vertrouwen op uw discretie.

Dus, beste lezer, we verwijzen u voor de toekomst naar het WoNoBloG: <http://wonomagazine.blogspot.nl/> en naar ons twitteraccount: [@WoNoMagazine](https://twitter.com/WoNoMagazine) en de WoNo groep op LinkedIn. Daar vindt u uitstekende recensies, het laatste nieuws over concerten en albums en, als u dat echt wilt, wordt u op de hoogte gehouden over wie er nu weer is overleden. Maar, dit gezegd hebbende, willen we u toch nog even warm maken voor deze WoNo Magazine.

Leest u dus bijvoorbeeld de ontknoping van Glazu's wonderlijke muzikale reis. Het is weer een literair hoogstandje! Het zou ons niets verbazen, beste lezer, als Glazu of één van zijn vrienden ooit nog eens de Nobelprijs voor de literatuur zou winnen!

En verder leest u een paar wel gelukte interviews. Of wat dacht u van een foto van HareD onder de dekens met driekwart Bettie Serveert. En nog veel meer, te veel om op te noemen.

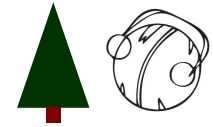
We wensen u veel leesplezier en, beste lezer, we wensen u van harte het allerbeste!

De redactie (Wo. en .No)

INHOUDSOPGAVE

Blackstar. David Bowie	5
David Bowie: een vreemde en slimme snaak	7
David Bowie - Blackstar	9
David Bowie (1947-2016) IM	10
The rise and fall of David Robert Jones	12
Bowie Is	20
Biodanza	23
Notenkraken, aflevering 8	24
Steve Waitt – Stranger In A Stranger Land	27
15 jaar WoNo in (jaarlijstjes)platen	28
Glazu's wonderlijke muzikale reis, deel 37	29
Glazu's wonderlijke muzikale reis, deel 38	32
AapNootMies. AapNootMies	36
Rick Parfitt, 1948-2016	37
The Maureens met Glossy Jesus	38
Snowstar Records 12,5 jaar	40
Prince (1958-2016) IM	44
Leonard Cohen (1934 - 2016) IM	45
Bruce Springsteen	46
George Michael, 1963 - 2016	47
RE:Freshed Orchestra	48
De Wereld Draait Door	50
Interview met Gerrit Van Dyck van The LVE	52
Mexicaanse Oorworm	59
Keith Emerson (1944 - 2016) IM	61
Interview with guitarist Roeland Scherff and drummer Eddie Jensen of Elenne May	65
Interview Bettie Serveert	66
Taymir's zwanenzang	71

Blackstar. David Bowie

The news just came in. David Bowie died. This review was ready for this morning. So, as a first tribute this review of a fantastic new album.

Come 8 January, I always get up and congratulate David Bowie in my mind. Bowie, my teenage hero, but also someone who will never leave me, despite the fact that I'm much less a fan than I was circa 30 to 40 years ago.

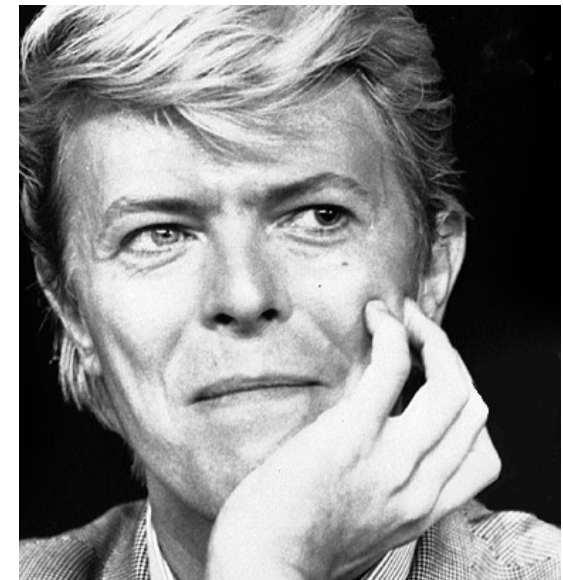
Come 8 January, a new album is released on his birthday, again. As I happened to be in town, I decided to buy it on impulse. Despite what I had heard and read before. Call it for old times sake. But was I confirmed in my negative thoughts or even disappointed? Please read on.

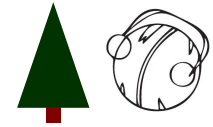
The song that I had heard was the long opening song. It's name is what the cd cover shows: a black star. That's all, so let me call it 'Blackstar'. The one with that long video, experimental, music and video, with the mysterious lyrics. The one that made me think, I do not need this album. Boy, was I wrong. Yes, the album is experimental, with a lot of difficult rhythms, tending to dance without being very danceable, what is going on is of an extreme high level of making music.

I'm already into my third listening session in one day. By now I'm pretty much convinced that I'm listening to the sort of Bowie I want to listen to. At the same time I'm totally aware that part of Blackstar, is what turned me totally off in the second half of the 90s when Bowie wanted to turn his fans into dance fans. It's that album with the multi colour coat, that I do not

possess. I'm nearly 20 years older also and am used to all sorts of sounds that I still don't like mostly, but sometimes have started to appreciate as well. They work miracles at times on Blackstar though.

'Blackstar' runs for about ten minutes and is weird, beautiful, mesmerising, horrible and more within that 10 minutes. On top of all that it is mysterious. So much happens in that ten minutes. What kind of rhythm is this? One and two, three and four. Something like that? The village of Ørmen, in Norway features in this song. A song that has several "normal"

passages and total experimental parts. The village even had a railway station, since 1914, but no longer. It's this interesting that Wikipedia mentions this part. Leaving the town called "Serpent" behind us, candles and all, 'Blackstar' has the main feature of Blackstar within it. No matter what the music does, Bowie sings, with his aged voice, free flowing melodies. The inherent contrast between the experiment and the traditional is ever present within this 10 minutes. Nowhere is it so gloriously present on Blackstar as here. Having overcome my initial fright of late last year, I'm starting to be convinced that I'm listening to a masterpiece on the same level as 'Paranoid Android'.

'Tis A Pity She Was A Whore' starts as ambitious, loud and wild as Arctic Monkeys' 'The View From The Afternoon'. The drumming is just as fierce. There all comparisons stop. The outing here is jazzy, Bowie's voice is shaky, even weak, but befitting the atmosphere. The feeling gets over me that Bowie was able to morph his greatest form of the 70s with the options the studio offers in the second decade of the 21st century. When I play the record a little louder the sound just envelopes me in an extremely positive way. The effect is so much larger than just loudly played music. It adds to

the quality significantly. The music comes from all over the place, as if the musicians are actually present in different corners of the room. With the horns over the place. The electronic elements come out 100%. This record was recorded and mixed with extreme care.

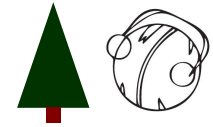
'Lazarus' underscores all this. It comes close to a ballad in tempo, but is all but one. The singing is drawn out, relaxed, the band is allowed to go all out. The jazz horns go all the way, the drums are nearly a lead instrument, so high placed in the mix they are. The loud, menacing, near threatening guitar strum is

impressive.

The rhythm goes all out again in 'Sue (Or In A Season Of Crime)'. I have a harder time following Bowie here. Again there is the difference between the slow singing of David Bowie and the all-out rhythm. The vocal, with some (a lot of?) imagination, could be sung by Bing Crosby or Sinatra, who couldn't have dreamed the music beyond their wildest imagination. Bowie manages to keep up this tension throughout the whole album. A blend between different worlds. The 1970s, the 2010s and an older man with his feet planted firmly in both eras.

Again David Bowie worked with the producer with which he worked when he finally managed his real breakthrough, Tony Visconti. The two oldtimers, 69 and 71, have made a current and modern album. An album also that is much more relevant than their previous effort, 'The Next Day'. There I was more surprised that there was a Bowie album, than that I, in the end, really liked it. I honestly can't remember when I listened to it for the last time. Early on in 2013 is my best guess.

If anything Blackstar has surprised me in a very positive way. What a monumental album!

David Bowie has released a new album which can truly stand its ground with those great albums of the 70s. It's different, as it should be 40 years down the line. The quality of 'Dollar days'? You can lay it against any ballad of Bowie's lead era. Blackstar is that good. At that point into the album 'I Can't Give Everything Away' still has to follow. With Blackstar one of the most important records of 2016 already has been released.

Wo.

David Bowie: een vreemde en slimme snaak

Men zegt dat hij een fenomeen was, mede omdat hij zich telkens ontwikkelde en opnieuw uitvond. Ik vond hem in het algemeen een vreemde snaak met een geweldig businessinstinct. Hij vond zichzelf telkens opnieuw uit om in de aandacht te blijven staan waarbij zijn muziek zich meeontwikkelde met de stijlen van die tijd. Gewoon slim, maar hij heeft er mij nooit mee aan zich verbonden omdat het steeds anders was en ik wel van een herkenbare sound houd. Zo, dat is er uit.

Zijn eerste leven was gedurende mijn tienerjaren. Hij was die figuur die in de muziekprogramma's optrad met rare pakjes en vooral veel make-up. Dat uiterlijk leidde zodanig af dat de muziek voor een groot gedeelte aan me voorbijging.

In de voor mij bijna wildere tachtiger jaren, toen ik in Den Haag werkte maar nog een vriendin in Limburg had, gingen we altijd naar Vroenhoven. Voor Limburg een begrip in die tijd maar het zal de rest van Nederland niets zeggen. Het is een dorp in België vlak over de grens achter Maastricht. Omdat in Limburg toen de cafe's en discotheken om 02:00 uur 's nachts dicht moesten, ging iedereen die nog verder wilde naar Vroenhoven. De weg vanuit Maastricht richting de dorpskern, maar voordat men bij de brug over de Maas kwam, was één straat vol met cafés, restaurants en twee grote discotheken de Kwien en de Pergola, die tot in de ochtend open waren. Het is speciaal om om 03:00 uur 's nachts à la carte te gaan eten, je moet het eens proberen. In de Kwien en de Pergola kwam ik Bowie weer tegen. Zijn nummers waren rustiger geworden, hij zag er beschaafd uit en hij deed meer duetten. Het paste prima bij die tachtiger jaren. Het waren ook de nummers waarbij ik normaliter niet ging dansen.

Ondertussen had ik begin tachtiger jaren een goede muziekinstallatie gekocht. In een gekke bui kocht ik in een tweedehands platenzaak in Heerlen een verzamelaar van Bowie. En verrassend genoeg was die muziek, zonder verdere afleiding, best leuk. Ik besef dat het de bekende/bekendste nummers zijn, maar als je daar al niets aan vindt dan moet je de rest zeker niet doen. Bij mijn omschakeling naar CD heb ik de verzamelaar uiteindelijk ook op CD

gekocht, maar vast pas op een moment dat hij betaalbaar was geworden. Ik kan me nog herinneren wat ik heb betaald voor de cd's van The Beatles op de dag dat ze uitkwamen (in groepjes van vier) en dat wilde ik eigenlijk niet nog een keer doen.

Daarna ben ik hem helemaal uit het oog verloren. Zo nu en dan zette ik de cd op en als één van die nummers op de radio was dan

blèrde ik vrolijk mee. Miste ik zijn nieuwe werk? Ik geloof het niet, ik hoorde het ook nergens dus kon het ook niet missen. Hij zal vast nog hitsingles en albums hebben gemaakt die goed zijn verkocht, maar die zijn volledig aan me voorbij gegaan.

Ik kwam hem een paar jaar geleden weer tegen omdat twee van zijn oude nummers zijn gebruikt als titelmuziek en zelfs titel voor twee erg leuke Britse televisieseries: "Life on Mars" en "Ashes to Ashes". Muziek die gek genoeg fantastisch paste bij de toon van deze series. Hij schijnt veel meer van dit soort zaken gedaan te hebben. Zijn laatste tv-werk was voor de Europese series "The last Panthers" van begin 2016 die ik al had gezien voor ik er achter kwam wie de muziek had geschreven en had gezongen. Ik was niet onder de indruk en had geen idee waarom die iel gezongen muziek bij deze serie zou passen. Maar dat kun je hem mogelijk niet kwalijk nemen.

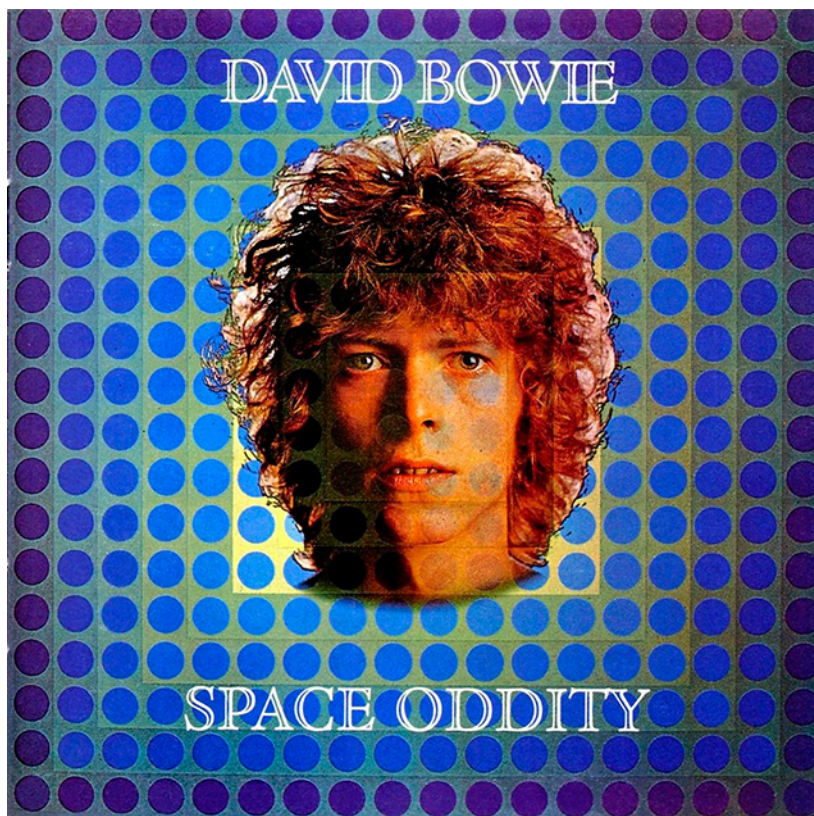
Het was wel de bevestiging van mijn eerdere indruk. In 2013 had

ik zijn nieuwe album beluisterd omdat het blijkbaar speciaal was dat hij nog een album uitbracht en het mij dus ter ore kwam. De muziek die ik hoorde vond ik zwak, zeker qua geluid. Na twee keer luisteren heb ik hem weggedaan.

Als je naar de top2000 kijkt dan stonden daar afgelopen december 18 nummers van hem in. Dat betekent dat hij een grote invloed heeft gehad en een zeer gewaardeerd artiest was. Meer dan de helft komt uit de zeventiger jaren en staat op mijn verzamel CD. Daar houdt ik het dan ook bij en dat is hoe ik hem ga herinneren. Alleen de muziek, de sound van de zeventiger jaren. Dan ben ik zelf maar stil blijven staan en heb ik me niet ontwikkeld.

WoNoVice

Naschrift van de redactie voor de jongeren onder de WoNo-lezers: 'snaak' is een ouderwets woord voor 'pias'. Hiermee doelt de auteur dus geenszins op een 'joint' of 'wirie' (voor de oudere lezers van WoNo Magazine: 'stickie' of 'cannabissigaret').

David Bowie - Blackstar

David Bowie maakte zijn beste platen tussen 1970 en 1980. Sindsdien verrast hij nog wel eens een enkele keer met een aardige plaat, maar meer dan voetnoten bij zijn memorabele platen uit de jaren 70 zijn het wat mij betreft niet.

In 2004 kreeg David Bowie te maken met serieuze gezondheidsproblemen en verdween hij vrijwel volledig uit beeld. Twee jaar geleden keerde hij gelukkig terug met het verrassend sterke en door oudgediende Tony Visconti geproduceerde *The Next Day*, dat vooral herinneringen oproep aan zijn werk uit de jaren 70.

Ook het deze week verschenen *Blackstar* herinnert meer dan eens aan de unieke platen die David Bowie decennia geleden afleverde, maar *Blackstar* zet vooral een paar flinke stappen vooruit.

Dat hoor je direct in de bijna 10 minuten durende titeltrack waarmee de plaat opent. De track begint met bijna pastorale vocalen, die worden omgeven door subtiel ingezette elektronica en de bijzondere ritmes die voor

het eerst opdoken op *Outside* (1995) en *Earthling* (1997).

Blackstar is wederom geproduceerd door Tony Visconti, maar Bowie koos ook dit keer voor nieuwe muzikanten, onder wie James Murphy (LCD Soundsystem) en enkele muzikanten met een achtergrond in de free jazz. Dat laatste hoor je goed in het openingstrack saxofoonuithalen, elektronische onnavolgbare geluid eindigt

middenstuk van de waarin woeste atmosferische klanken en ritmes het bepalen. De titeltrack vervolgens

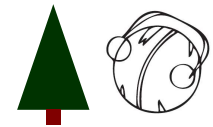
met een aantal minuten die voor een belangrijk deel zo lijken weggelopen uit de jaren 70 en het hele echt memorabele decennium van Bowie samenvatten, al worden er ook wel wat moderne accenten gelegd.

Blackstar is na de openingstrack 10 minuten

onderweg en op dat moment is al duidelijk dat Bowie eindelijk weer eens een plaat heeft afgeleverd met de magie van de klassiekers die hij heel lang geleden maakte.

Ook in de tracks die volgen overheersen subtiele elektronica, af en toe stevige gitaaruithalen, bijzondere en soms onnavolgbare ritmes, geweldig en bij vlagen heerlijk ontporend saxofoonwerk, de werkelijk geweldige zang van David Bowie, volop momenten die herinneren aan zijn beste werk en nog meer momenten vol avontuur die je doen smeken om meer. Waar *The Next Day* een aardige plaat was, horen we op *Black Star* eindelijk weer eens de man die de popmuziek transformeerde.

Bowie kiest nergens voor de makkelijkste weg, maar toch overtuigen de complexe tracks op *Blackstar* redelijk makkelijk. Op *Blackstar* wordt

volop geëxperimenteerd, maar de songs op de plaat hebben een kop en een staart en combineren redelijk conventionele songstructuren met een fascinerend muzikaal landschap en vocalen die niet heel veel onderdoen voor die uit Bowie's beste jaren.

Wanneer het experiment achterwege blijft waan je je meer dan eens in de jaren 70, maar wanneer de ritmes ontsporen of de saxofoon aanzwelt, weet je dat het echt 2016 is. Bowie haakt aan bij zijn oude werk, maar zet ook nieuwe stappen. Dat is knap, zeker voor een muzikant die de 70 met rasse schreden nadert.

Wie een paar jaar geleden zou hebben voorspeld dat Bowie in 2016 een waar meesterwerk zou afleveren zou voor gek zijn

verklaard, maar Bowie heeft dit meesterwerk echt gemaakt. Blackstar is de naam. Wat een plaat.

Erwin Zijleman

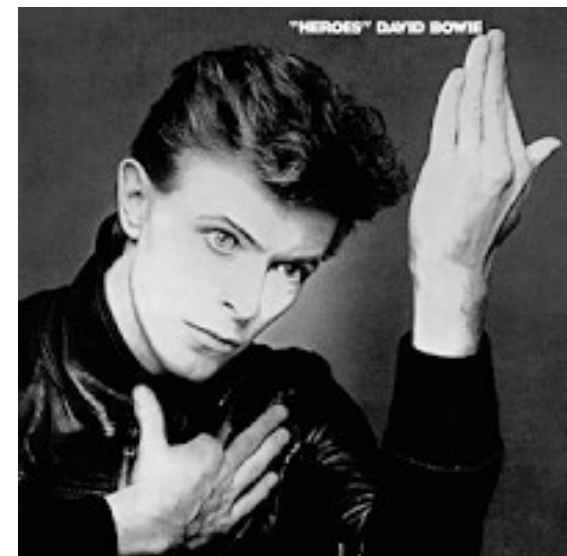
David Bowie (1947-2016) IM

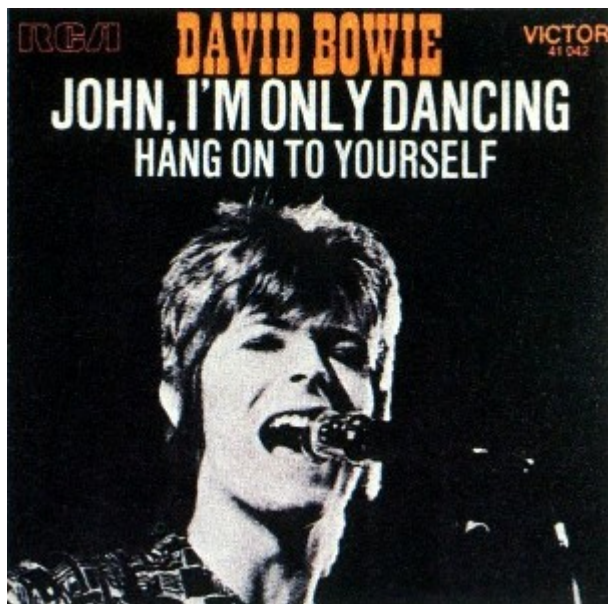
Friday 8 January I bought 'Blackstar' on an impulse. You can find my review the day before this one. I put the album on, again and again. I was so impressed, estranged, pulled closer, pushed away, intrigued, but above all totally captured (and surprised). I started writing a review for this blog, which I finished on Saturday 9. On Monday morning 11 I opened this blog to do a final tuning of the post. That was the reason the radio was still playing. I was fairly annoyed with the music 3FM was playing. Too many rappers and numbing lightness. Then the singer of Triggerfinger was interviewed and while talking of a collaboration by Triggerfinger with some rapper, DJ Giel Beelen fell sort of silent, stammering a little. He had received a message that he needed to check before sharing it. I had even heard the

beep of the message when it came in. Within seconds he went into overdrive as well, changing his program on the spot, in the meantime leaving Mario Goossens behind for a while.

It was true. David Bowie had passed away. "Surprised one last time" as my newspaper NRC Handelsblad heads on the evening of writing with a full front page on Bowie, who after all is one of the most important artists in rock of the past 45 years.

Where to begin this personal memory of a person I have never met, but who shares my life none the same for the past 47 years? In

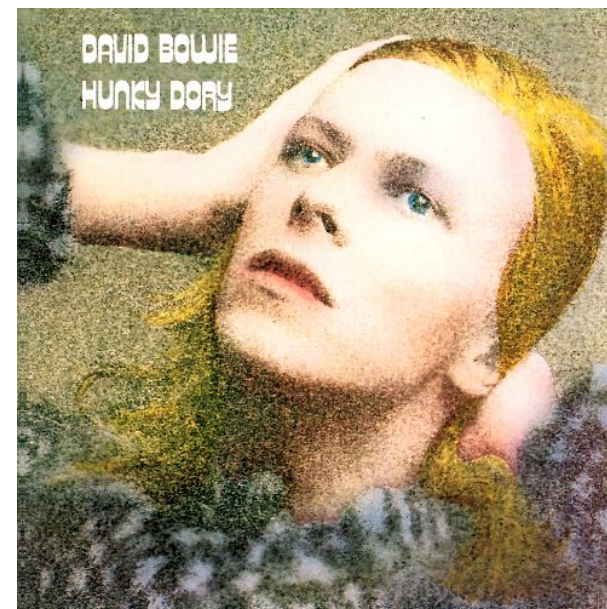

Rotterdam 1969 with that single that was released and made the charts, that was mindboggling to my 9 year old ears. 'Space Oddity' is that fantastic single of the kind that they only made in the second half of the 1960s and the first two of the 70s. That few years in pop and rock in which anything was possible. After that single, my story around it can be found in a post on 'David Bowie/Space Oddity' of last year, it took me years to catch on to Bowie again, not being able to buy albums, nor truly understand the concept of albums at the time either. Nor were his songs on the radio. No hits, no exposure. I remember buying 'John,

I'm Only Dancing' discounted in 1972 or 1973. Because it was Bowie.

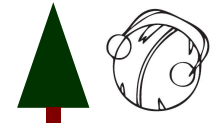
It was through the same cousin that got me onto The Beatles and The Kinks in the 1960s, sometimes WoNo Magazine contributor Tineke, who kept the Bowie flame going. She was a fan. 'Station To Station' and 'Bowie Live' were my first albums in 1976 and as things go the former is still my favourite Bowie album. There simply is no better. It holds it all.

Bowie surprised me many a time. Not always for the positive. The horrid Berlin instrumental experiments and most things after 1983. Some albums had their moments but nothing really made it compared to 'Hunky Dory', 'Ziggy Stardust', 'Young Americans' or even 'Scary Monsters'. Until 8 January 2016 that is. I had the pleasure of seeing Bowie live in 1976, 1978, 1983, 1990 and 2003. My very first big show in Ahoy, made such an impression. That weird movie up front, 'Un Chien Andalou'. Although I didn't know most songs he played, being there was magical. The neon stage of 1978 with a fantastic version of 'Station To Station' with Adrian Belew on guitar? I think so. The stadium concert in Rotterdam with UB40 and Icehouse on the Serious Moonlight tour, the Sound and Vision tour back in Ahoy with

finally 'Space Oddity' played live. Finally the A Reality tour, with too many songs that I did not really like. So I skipped his last show in the ArenA. I had seen enough through the years. Little did I know that it would be one of his last shows ever. There's no regrets there though.

From the 90s onwards David Bowie slowly became a musician of the past to me. More a thought to cherish. A sense that could make me feel good instantly, without putting his albums on often anymore. A feeling that is triggered by accidental encounters with his music in public spaces or on the radio. Instant

pleasure while living my life, discovering new music.

And then came 'Blackstar'. The real impact of the album still has to prove itself. It's only five days old at this point in time. The first encounters were phenomenal though. It was all and more than I ever expected. The whole world already discussed all the signs that no one heard before the news came in on Monday morning - "How could we have been so deaf" - so I'll refrain from that here. What I did comment on was that Bowie's voice on 'Blackstar' is weak here and there. For reasons of decency and above all respect I did not write feeble. Sometimes it actually is. It takes nothing away of the grandness of the album. Bowie made a final bid for the one who always surprises and succeeded. In a grand style at that. I said to my friends on Saturday: "I don't

STATIONTOSTATIONDAVIDBOWIE

think he will ever perform again. He wouldn't be able to do the up-tempo songs with this voice".

Too prophetic. Little was I to know that he was in his final hours, self-chosen or not.

With Bowie a great performer has passed away. An artist who was able to show the world how to renew genres and blend musical genres into something new. Who led as a style icon, in outrageous outfits, opening whole worlds for others to step into. Something that he could not keep up for ever, until that final album. He certainly succeeds again there in blending unblendable styles. Free jazz, dance, 40s crooning and pop. It's all in there in ways that are very far out there. And I'm not even starting on the final videos that have an 80s grandeur.

One of my teenage heroes has passed away, as things go in life. His music lives on (within me) until that final day. And who knows, perhaps even beyond. There's a black star who knows.....

Wo.

You can listen here to my favourite Bowie track, 'Word On A Wing' here:

<https://www.youtube.com/watch?v=5PYvqa7DFNc>

David Wo.

The rise and fall of David Robert Jones

Omdat ik David Bowie van het begin af aan heb gevolgd heb ik de eer een artikel over hem te schrijven. Al voor David's hoogtijdagen werkte ik mee aan de publicatie van talloze fanclubbladen en -dagen. Maandag 11 januari 2016 stond de wereld rond acht uur even stil. De mijne in ieder geval. Er was iemand dood zeiden ze op het nieuws. De naam verstond ik niet, maar toen ze direct Starman gingen

spelen schrok ik ontzettend. En zo werd het een week vol herinneringen aan David Bowie, een charismatisch artiest.

Wie was hij eigenlijk? We kennen zijn muziek, zijn films, zijn kleding, zijn bijzondere ogen, maar de man? Die kennen we niet. Privéfoto's komen zelden in het openbaar. Er is weinig bekend en dat is ook niet relevant, vond David. Privé is hij rustig, beleefd, bescheiden, vriendelijk, vrolijk, onopvallend, nooit een onvertogen woord, zeggen degenen die hem ontmoet hebben. Hij is ook een gesloten boek. Alle registers gaan echter open voor een optreden, een tournee. Theater maken, liever

gezegd kunst creëren, is zijn vak. David Bowie was anders in zijn eentje.

Zijn hele carrière is te vinden in talloze herdenkingsuitgaven en boeken.

Ik wil het vooral hebben over David Robert Jones die wordt geboren op 8-1-1947 als zoon van Haywood Jones en Margareth Barnes.

David is een schuchter kind, maar al jong wil hij muziek maken. Van zijn vader krijgt hij een kunststof saxofoon. Vanaf zijn 15^e vormt hij allerlei bandjes. Een reeks singles wordt uitgebracht, alle zonder succes. Behalve op zingen legt David zich toe op mime en filmrolletjes. Hij probeert overal iets van op te steken. Na school volgt hij een grafische opleiding. Kijk eens naar een vroege video van When I'm Five waarin David dus een jongetje van 4 speelt.

<https://www.youtube.com/watch?v=xWWDsILFSkU>

In 1970 terwijl hij zijn eerste succes boekt op het festival van Malta overlijdt zijn vader.

In Londen ontmoet hij Angela (Angie) Barnett (25-9-49). Zij kwam uit Amerika en zou terug moeten tenzij ze met iemand trouwde. Ze trouwde met David op 19-3-1970 en scheidde op 8-2-1980 van hem.

Angie was erg extravert en deed enorm haar best David's carrière op de rails te zetten. Ze was zijn eerste fan. Als David op moest treden, gedroeg ze zich ook zo. Hysterisch gillend stond ze op de eerste rij. Eerst werd de superster bedacht, dan zou het succes vanzelf komen. Zo creëerden zij Ziggy Stardust. Angie deed mee aan een versie van Big Brother toen David stierf. Ze wist er dus niets van, maar het werd haar wel verteld.

<http://www.ad.nl/ad/nl/1002/Show/article/detail/4223195/2016/01/12/Angie-Bowie-barst-in-tranen-uit-Stardust-is-niet-meer.dhtml>

Op 30-5-1971 wordt zoon Duncan Haywood Jones geboren, aanvankelijk Zowie genoemd. Hij zou na de scheiding van zijn ouders bij zijn

vader blijven. Deze zomer wordt hij zelf vader. Duncan is een gewaardeerd cineast en hij heeft al twee succesfilms op zijn naam staan waaronder Moon. De appel valt dus niet ver van de boom. De trailer is te zien op https://www.youtube.com/watch?v=twuScTcDP_Q

In 1976 speelt David zijn eerste grote hoofdrol in een film: The man who fell to earth. Omdat hij inziet dat zijn verblijf in Amerika (LA) niet goed is voor zijn gezondheid (omdat cocaïnegebruik bijna normaal is) vertrekt hij naar Europa en verblijft geruime tijd in Berlijn. Hij gaat in een eenvoudige buurt wonen, koopt een fiets en brengt 3 albums uit, waarvan Low het beste is. Ook maakt hij schilderijen, die in de jaren negentig in Londen geëxposeerd zullen worden.

In 1980 speelt David een magistrale hoofdrol op Broadway in The Elephant man. https://www.youtube.com/watch?v=gHSQpdC_Y6E

In 1983 begint zijn begin commerciële periode met meer toegankelijke muziek en dus een breder publiek. Platen worden uitgebracht met verschillende hoezen of verschillende kleuren vinyl. Er komt veel geld binnen.

In 1990 stelt een kennis David voor aan Iman Abduljamid en dat klikt meteen. David's zoon is getuige bij hun huwelijk.

WORDPRESS: On June 6, 1992 David Bowie and Iman were married in a church service at the American Church of St James in Florence, Italy. (In a bizarre coincidence, that was the 20th anniversary of the release of Ziggy Stardust!) They had already married in a civil ceremony in Lausanne, Switzerland on 24 April, with just two witnesses present and no guests. <https://www.youtube.com/watch?v=3dv0AC0xnNI>

David is één van de eerste, misschien wel de eerste artiest met een internetaccount waar je lid van kan worden tegen betaling. Ook dat

levert veel op.

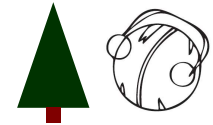
Op 9 januari 1997 vindt in New York the 50th Birthday Concert plaats in de Madison Square Garden met gastartiesten en later dat jaar start de Outside tour.

In augustus 2000 wordt dochter Alexandria Zarah geboren.

In de loop van 2003 gaat de Reality tour van start. David is nog nooit een afspraak niet nagekomen, maar in 2004 zit het tegen. Op 18-6-2004 wordt er in Oslo een lolly in David's oog gegoooid. <https://www.youtube.com/watch?v=MsfSLzPp1io> Maar het kan nog erger.

In juni 2004 denkt David last te hebben van een spier maar krijgt een hartaanval tijdens zijn concert in Hamburg op 25-6-2004 door een verstopte slagader. Dit werd zijn laatste concert. Daarna zien we David niet meer, slechts af en toe bij gastoptredens of wat filmrolletjes.

[ABENDBLATT HAMBURG. Ein unvergessenes Konzert gab [David Bowie](#) am 26. Juni 2004 auf dem Eichenring in Schaeßel – beim Hurricane Festival. Hymnisch feierten Kritiker ("Der Auftritt von David Bowie dürfte zu den besten

in der Geschichte des Open-Air in der Heide gehören. Ein engagierter, begeisternder, wilder Auftritt") und 40.000 Rockenthusiasten den Nach "Ziggy Stardust" ging es dann ganz schnell: Bowie ließ sich im Backstage-Bereich wegen vermeintlicher Schulterbeschwerden behandeln. Ein Arzt deutet die Schmerzen als Arterienverstopfung. Noch in der Nacht wurde David Bowie ins AK St. Georg gebracht und von Prof. Karl-Heinz Kuck am Herzen notoperiert. Der Kardiologe setzte eine Gefäßstütze ein; mehrere Tage musste sich David Bowie als "David Jones" in St. Georg von dem Eingriff in Hamburg erholen.

Erst nach seiner Entlassung wurde der Klinikaufenthalt publik – im Krankenhaus blieb

Britten. Als Headliner spielte er als Letzter in dieser Sommernacht von Scheeßel – und spielte und spielte. 18 Stücken – darunter Hits als Andenken ein Flachbildfernseher zurück, den der Fußballfan Bowie wegen der Europameisterschaft gekauft hatte. Was keiner der Konzertbesucher ahnte: Scheeßel 2004 war Bowies letztes Live-Konzert. Sein Sprecher erklärt damals zwar, er werde im August 2004 ans Mikrofon zurückkehren. Er sollte irren.] In 2006 vindt David's laatste optreden bij Fashion Rocks. Hij vertelt het niet maar hij ziet er gehavend uit en geeft daarmee aan dat het voorbij is.

<https://www.youtube.com/watch?v=JWfYAxkBgQg>

Hoe het met zijn gezondheid gaat is niet bekend. In 2013 heeft David genoeg materiaal voor album The Next Day bijgeschreven. Het komt uit op 8 maart. Hierin herken je allerlei fragmenten van vorige nummers en de bijpassende zangtechnieken. Het is nogal retrospectief. Halverwege 2014 wordt kanker vastgesteld. Volgens een bron werd de kanker aanvankelijk vernietigd, maar kwam in 2015 genadeloos terug.

Als je naar een foto van het echtpaar kijkt spreken hun zorgelijke gezichten boekdelen.

wie "Under Pressure", "China Girl" oder "Heroes" – ließ er drei Zugaben folgen.

THE EXPRESS: The last pictures of David Bowie, who died on Sunday, have been released amid claims he suffered SIX heart attacks in the last year.

De laatste paar jaar, terwijl zijn gezondheid achteruit gaat, neemt zijn creativiteit hevig toe. Behalve aan muziek werkt hij aan een toneelstuk. Op 18-11-2015 vindt de première plaats van Lazarus. [Zie einde van dit artikel]

David woont die première bij, maar zakt na het applaus voor alle medewerkers achter de coulissen in elkaar. Op een van die foto's zie ik een man met dun grijzend haar en een dubbelfocus bril.

Op 10-1-2016 overlijdt David aan kanker. Zijn laatste levensdag bracht hij door te midden van zijn familie. Meer weten we niet. Wel is bekend dat hij geen rouwdienst of uitvaartplechtigheid wilde. Geen gedoe. Iedereen herinnert mij zich vast wel. Wat een nuchter besluit. Lees verder hierover in de link hieronder.

<http://www.mirror.co.uk/3am/celebrity-news/david-bowies-ashes-will-scattered-7193143>

Blackstar heet het laatste album. Een blackstar is ook een term uit de Oncologie en betekent iets als een clustering van foute cellen. Niemand had iets door ondanks alle hints. En zo sterft een bijzondere man die zeker niet wou sterven en panisch hoopte dat er toch ergens een oplossing te vinden was. David was creatief en uniek. Alles deed hij zelf en hoever dat ging ontdekte ik pas in Groningen bij zijn overzichtstentoonstelling. Deze expositie die aanvankelijk in het Victoria & Albert Museum te Londen te zien was is buitengewoon boeiend. Ook het prachtige

boek dat daarbij is uitgebracht geeft goed weer wat David eigenlijk allemaal bedacht en deed. In de bijbehorende documentaire DAVID BOWIE IS wordt over hem gesproken als of hij er niet meer is. Toch zegt iemand in deze film: "Onvoorstelbaar wat hij allemaal gedaan heeft en hij is nog niet eens dood."

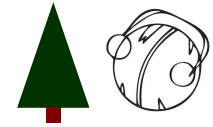

Een idee werkte hij van tevoren uit, de teksten, arrangementen, schetsen voor een hoes, het podium, kostuums, uiterlijk, videobeelden. Hij wist precies welke musici, fotografen, modeontwerpers en cineasten hij wilde uitnodigen. Alles was voorbereid. In de studio gaf David instructies aan de ingehuurd musici. David gaf ze onmogelijke opdrachten, maar maakte gemakkelijk wat niet uitvoerbaar leek.

Zijn melodielijnen lagen nooit voor de hand. David kon op diverse manieren zingen. Op het ene album klinkt hij anders dan op het andere. Hij varieerde en ontwikkelde zijn zangtechniek. David speelde nooit op safe. Als een album af was, dacht hij al na over de volgende stap. Daarbuiten produceerde hij ook voor andere artiesten, zoals Iggy Pop en Lou Reed. Overduidelijk is hij te horen als achtergrond zanger. Alle musici en artiesten waar hij jarenlang mee samen heeft gewerkt laat hij perplex en in tranen achter. Luister eens goed naar Space Oddity: de 1^e en 2^e stem komen uit aparte speakers. Speel ze om de beurt af.

<https://www.youtube.com/watch?v=rKE3FSPJu-4>

Een manager had David niet. Personal assistant Coco Schwab heeft al die jaren voor hem gewerkt en vanaf het allereerste begin heeft David alles (laten) archiveren. EMI Nederland zocht op een gegeven moment namens David een oude LP, een Nederlandse editie met een bijzondere hoes. Wie zou deze hebben? Een van onze fanclub medewerkers, Roeland, had die ooit voor 1000 Gulden gekocht. Hij mag hem aan David geven en doet dat! Gratis! De plaat met deze hoes is nu als Limited Edition te koop in het Groninger Museum.

Wat zegt bassiste Gail Anne Dorsey over hem: I was with [David Bowie](#) for his last live performance in 2006. It was a private show for charity – just me on the piano and him on vocals. That was the last time we performed together, but we kept in touch by email. Just a few months ago I was telling him about a documentary I watched about Nina Simone. We sent about five emails back and forth over the course of an hour. But he never mentioned

anything about the cancer. That's David, he didn't really talk about those things. When [I heard he was gone](#) I went into shock. I'm only just starting to come out of it now. David was the easiest artist I ever worked with because when he chose you, he knew what he wanted and he let you do what you did best. He had great suggestions but he never micro-managed. My best musical experiences were working with David and I've worked for 1,000 singers. We did 10 or 15 world tours together and he was great to be around. You were in close quarters constantly, on the bus with eight to 10 beds squeezed in there. He was very intellectual. He would read books and late at night we'd talk about music and the creative process or watch television, especially Ricky Gervais – David loved him. David will go down as one of the all-time greats. He wasn't just a rock musician. He encompassed art – writing, composing, acting, sculpture, philosophy. He was a Renaissance Man, like a modern-day [Leonardo Da Vinci](#) ... Onheilspellend klinkende nummers heeft David altijd al uitgebracht. Het heelal en de dood keren meer dan eens terug. Luister naar After All van TMWSTW. <https://www.youtube.com/watch?v=TJRk1pz3tk4> Een zwarte kant heeft David al vroeg. Uiteraard is niet al zijn muziek even goed, maar na een

paar keer horen zijn de meeste nummers veel boeiender dan tijdens de eerste keer luisteren. De songteksten zijn altijd erg complex, het is hoge school literatuur. Zijn muziek is zelden een simpel luisterliedje. Door de jaren heen bleef David trouw aan de mensen waar hij mee samenwerkte, zoals pianist Mike Garson en producer Tony Visconti.

Tony Visconti schreef "He always did what he wanted to do, and he wanted to do it his way and he wanted to do it the best way," Visconti [wrote on Facebook](#) after the news of Bowie's passing was out. "His death was no different from his life – a work of art. He made ★for us, his parting gift. I knew for a year this was the way it would be. I wasn't, however, prepared for it. He was an extraordinary man, full of love and life. He will always be with us. For now, it is appropriate to cry."

Diverse duetten zong David zoals met Queen, Annie Lennox en Tina Turner, maar ook met Bing Crosby en Cher <https://www.youtube.com/watch?v=KPIN8RBP-Ws> .

25 albums bracht hij uit plus een aantal verzamelalbums en soundtracks.

WoNo Magazine 16.1

27 films maakte hij, van hoofdrol tot inspreken van een stem en/of componeren van de muziek.

Op het toneel bracht hij behalve The Elephant man, Baal (Bertold Brecht) en nu Lazarus (zie toelichting onderaan).

David ontving 14 awards en 51 nominaties.

David leverde de muziek voor een Game geheten Omikron verkrijgbaar bij https://store.eu.square-enix.com/emea_europe/

Af en toe zong David in een andere taal: Helden (Duits), Héros (Frans), Ragazzo solo (space oddity in het Italiaans) <https://www.youtube.com/watch?v=yeigs-ypMj0> , Girls in het Japans <https://www.youtube.com/watch?v=fu1VQGu9nD0> en 7 years in Tibet in het Mandarijns als protest tegen de bezetting van Tibet door China https://www.youtube.com/watch?v=iyh2_TF_ZNI . en in het Maleis (don't let me down and down) <https://www.youtube.com/watch?v=TNUSAI9dDE>

Houd je van instrumentale muziek? Luister dan naar Low.

Klassiek? Luister naar Peter and the Wolf of the Low Symphony met Philip Glass.

Jazz? Luister naar Sue.

Soul? Luister naar Right.

Hij liet zich beïnvloeden en beïnvloedde op zijn beurt talloze anderen, waaronder mij. Hij leerde

je jezelf te zijn en je te verdiepen in talloze facetten van de kunst.

Wat een fenomeen, deze artiest, perfectionist, inspiratiebron, intelligent zakenman, eenling, oer ZZP'er, maar vooral een uiterst creatieve en originele zanger, een man gezegend met een superslank en lenig lijf en een ontwapenende glimlach.

Zo slank, dat model Kate Moss, die recentelijk de eer had een kledingstuk uit 1972 (Life on Mars video) te mogen dragen bij de Brit Awards, daar niet in paste. Het moest voor haar worden uitgenomen.

Er is wel iets bekend natuurlijk. David bezocht galerieën en theaters en las veel. Van ieder onderwerp wist hij altijd meer dan een ander. Kunst in allerlei uitingen had zijn aandacht. Al jong verzamelde hij antiek glas. En altijd maakte David voorbereidingen voor zijn volgende project en daarom stond hij om half zes op. David droeg een gouden kruisje om zijn nek. Hij was getrouwd voor de burgerlijke stand en daarna in de kerk en tijdens de Freddy Mercury Tribute in 1992 wist David niets beters te bedenken dan op het podium het Onze Vader op zijn knieën voor te dragen.

<https://www.youtube.com/watch?v=ANQspcmfhJU>

De laatste jaren was David geen koploper meer. Hij gaf niet langer de richting aan. Hoe belangrijk hij echter was en hoe groot de schok van zijn overlijden was blijkt uit de talloze soorten eerbetoon die hem wereldwijd ten deel vielen. Een kleine greep hieruit: Carillons, kerkorgels, etalages, zangkoren, bioscopen en theaters doen mee. Kranten hebben een extra bijlage. Talloze radioprogramma's herdenken

hem. Topartiesten brengen tijdens hun concert een tribute zoals Madonna, Melissa Etheridge, Bruce Springsteen en Elton John. Carnegie Hall New York bereidt een grote tribute avond voor op 31 maart 2016.

Zelfs werd David een plek toebedeeld aan het firmament. Kijk op

<http://www.mira.be/nl/node/2371> naar het David Bowie asterisme, want ruimtevaart en sterren komen altijd weer terug in zijn werk.

David Bowie leeft voort als een ★

David Robert Jones leeft voort bij zijn familie. Zij weten wie hij was, hoe hij was. Ik ben ervan overtuigd, dat met hem een fantastische echtgenoot en vader veel te vroeg is heengegaan.

Voor wie op bedevaart wil heb ik hieronder adressen waar David gewoond heeft.

40 Stansfield Road, Brixton SW9 9RZ, London
Haddon Hall, Flat 7, 42 Southend Road, London (afgebroken)
Hauptstrasse 155, Berlin
285 Lafayette Street, between Prince Street & Jersey Street, New York

Dit is mijn bijdrage over David Bowie ofwel David Robert Jones. Ik weet veel van hem af, dacht ik, maar de conclusie is dat ik bijna niets van hem weet. David had alle touwtjes in handen. Van het begin tot het einde. Alleen het laatste touwtje was wel heel erg rafelig.

NB: De pers is geciteerd zonder dat ik de juistheid kan verifiëren.

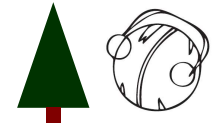
Tineke G.

LAZARUS

By: David Bowie and Enda Walsh
Direction: Ivo van Hove
Inspired by the novel *The Man Who Fell to Earth* by Walter Tevis
Scenic and Lighting Design: Jan Versweyveld
Costume Design: An D'Huys
Video Design: Tal Yarden
Sound Design: Brian Ronan
Choreography: Annie-B Parson
Music Director: Henry Hey
Dramaturg: Jan Peter Gerrits
Stage Manager: James Latus
Casting: Telsey + Company

LAZARUS, by David Bowie & Enda Walsh
Directed by Ivo van Hove
Inspired by the novel *The Man Who Fell to Earth* by Walter Tevis
November 18, 2015—January 20, 2016

Due to unprecedented demand, we have announced a final extension of three additional performances for **LAZARUS** on Monday, January 18 at 8PM, Tuesday, January 19 at 8PM, and Wednesday January 20 at 8PM. The final performance of **LAZARUS** on January 20, 2016 will benefit NYTW's artistic development and education programming. Tickets are \$1,000 (includes one ticket to the final performance plus a VIP invitation for two to NYTW's upcoming production of *Red Speedo*) and \$2,500 (includes one ticket to the final performance plus access to an after-party celebrating the run and a VIP invitation for two to NYTW's upcoming productions of *Red Speedo* and *Hadestown*). Funds raised at this one-night only event support NYTW's Artist Workshop activities through which nearly 2,000 artists develop more than 80 projects each year and their Education Initiatives including Learning Workshop, Mind the Gap, and Public Programs that serve over 1,600 students of all ages. All tickets to the benefit performance include a tax-deductible contribution.

[Click here to learn more about the LAZARUS Benefit Performance.](#)

Following his revelatory production of Ingmar Bergman's *Scenes from a Marriage*, the internationally acclaimed director **Ivo van Hove** returns to New York Theatre Workshop with a new production, *Lazarus*, by **David Bowie** and **Enda Walsh**. Mr. Walsh makes his return to NYTW after the successful run of *Once*. *Lazarus* features songs specially composed for this production by Mr. Bowie as well as new arrangements of previously recorded songs. *Lazarus*, inspired by the 1963 novel *The Man Who Fell to Earth* by Walter Tevis, centers on the character of Thomas Newton, famously portrayed by Mr. Bowie in

the 1976 screen adaptation directed by Nicolas Roeg.

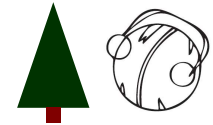
Bowie Is

Should I go or not? That question went through my head for several weeks, before I decided to go. I wasn't disappointed for one second. What an all-over, total sort of experience. But let us first go back a little in time.

1969 is the year I was exposed to David Bowie for the first time, like most of the rest of the

world, by that wonder of 1960s music called 'Space Oddity'. After that I was totally dependent on hitsingles in The Netherlands. 'Hunky Dory', Ziggy Stardust'? I did not have a clue as they past this country more or less by. 'The Jean Genie' in early 1973 was his next hit, although I found a copy of 'John, I'm Only Dancing', in a sale. My personal first Bowie record in 1972. My first real show? David Bowie in May 1976 in Ahoy, Rotterdam. Sunday 21-02-2016. A local train going to the football stadium. Three of the four persons sitting together were present in the same stadium in 1983 for the Bowie show, so we found out by coincidence. And all three had been or were about to go to Groningen.

Back to the winter 1973. A total extravagant person came on tv, far, extremely far away from the young teenage kid I was in a rural village. Bowie in his most interesting personae past me largely by. I wasn't influenced by him in any way. It was the music that caught up with me. Each time he was years ahead of my taste. Usually I caught up some time after the release of a new album, unless they just weren't good

Foto: Wo.

enough, certainly his 80s output after 'Let's Dance' was not good. It seems like I even caught up with 'Earthling' 19 years after its release. What I was totally ready for was 'Blackstar'. That album caught me straight where music can catch me: heart, mind and soul all at once, a sort of total experience, bought on his birthday, 8 January.

So David Bowie's music is with me for 46,5 years at this point in time. It is a part of my DNA as I found out in the Groninger Museum, once again. The music moved me in several ways, but, except for 'DJ', a song I still don't really like, all the songs grabbed me, shook me, moved me in one way or another. Everything around that, how he dressed, dressed his hair, etc. was never important to me. Did that change? Yes, in a certain way it has. What I came home with, is a total different view of the man. The total control over all the creative parts of his career. The ideas, concepts, everything was thought out up front and from the very beginning of his career. Even when he was totally unknown, he created his own world and environment to work with and in. On his way to great things, even if that was only in his mind. A man obsessed is probably the right word. Always working, thinking, bubbling, a state any great artists of any kind must be in

order to be successful and horrible for his personal environment most likely. Don't we know who David Bowie or Jones was in his private life? The answer is right in front of us in this museum. Always working and on the move to a new concept, song, video, sleeve, clothing, hairstyle, etc.

The second great thing I came home with was his ability to work with the right people at the right time. Couturiers, video artists,

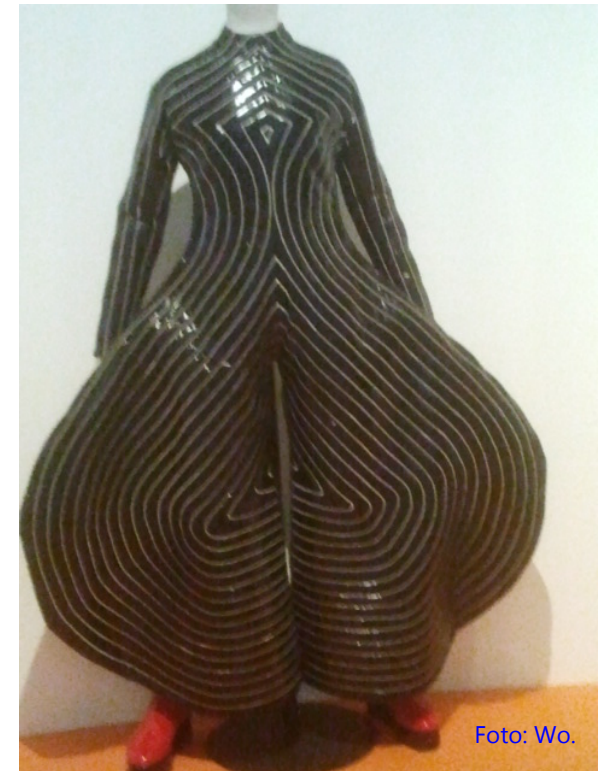
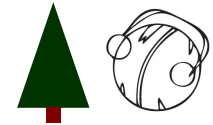

Foto: Wo.

photographers, stage outfits for all, sets, dancers, etc., he always found the right people for that part of his career. And musicians of course. The exhibition brought the audience as close to the creative process of being David Bowie as an exhibition can do.

The third thing is that Bowie touched a lot of people. It was a Thursday and the museum was packed. There were so many people and all my age or older. Perhaps the museum is "lucky" and that Bowie's passing away brought more people out, but still.

The fourth thing is that I stood outside the exhibition and "finally" understood what an icon this man was. Something I never realised and did not really care for, was how he touched upon the lives of many. Speaking of an impact. That it did not matter how you dressed. That someone can be who he is and express him/herself that way. Gender and hetero, homo and bisexuality can all be mixed up. Just look at pictures of how the world looked like outside of Bowie's little universe in the early 70s and his outlandish outfits and make up are put in perspective.

The fifth thing is that David Bowie was a total human, incorporating influences from whatever would work for him. Different cultures,

religions, life styles, music styles. Everything found a place into his universe and became a part of his expression. "He really loved music" someone comments in the exhibition and it shows in his work as it evolved beyond what his fans could follow at some points in time and caught on or not.

Finally I come back to the music. Bowie had become an artist of the past to me. Music that I know so well, that there is no need to play it often any more and I am writing on the 70s stuff here. Whether it was 'Jump', 'Little Wonder', 'Hello Space Boy' or 'Blackstar', all the "new" songs that came by in the exhibition, were fantastic and hold up easily to 'Starman',

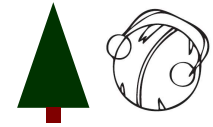

"Life On Mars', 'Word On A Wing', etc., etc. And then there is that first one, 'Space Oddity'. The little synthesizer that created some of the sounds is on display also. That may forever remain his best single to me. And I was reminded of how good 'Ashes To Ashes' is, something I tend to forget. Absolutely fabulous.

David Bowie Is is a total experience. Walking around with a headset the music is everywhere. All visitors are in their own universe with David Bowie and that's the final strong point of this exhibition. There's no one between you and the master, except the dozens of other people wanting to read a lyric sheet or watch a drawing of a costume of course. At those moments there often is the music.

My one main remaining question is, when did Bowie decide to keep it all? All these costumes, drawings, lyric sheets, etc.? At a very, very early stage. And now the world can see it all too. The man is no longer with us, David Bowie was, everything is left behind for us to enjoy. Am I glad that I went to Groningen. Over 6 hours of travelling was well worth the experience.

Wo.

Biodanza

Dit keer van mij geen recensie van een optreden of LP/CD maar een stukje over Biodanza. En waarom dan wel? Alle lezers kennen ongetwijfeld het effect van muziek op gevoelens en emoties en Biodanza maakt hier op een prachtige manier gebruik van. Jazeker, gebruik. Want wat het is 'doel' van Biodanza? Als ik het vrij mag vertalen: het geluksgevoel van mensen vergroten en zodoende een positieve verandering teweeg brengen in de

maatschappij.

Rolando Toro Arana (1924-2010) is de grondlegger van Biodanza. Een in Chili geboren antropoloog, psycholoog, dichter, schilder. Door onderzoek naar de invloed van muziek, dans en contact op de menselijke geest, onderzoek naar gelukbeleving en universele belevingen door alle culturen heen, heeft hij zijn systeem ontwikkeld.

Biodanza wordt gegeven als workshops van ongeveer 1,5 uur, een Vivencia genoemd. Dit is een moeilijk te vertalen begrip en betekent een

ervaring in het hier en nu. Dit zonder al te veel nadenken en zonder praten. De workshop bestaat altijd uit twee delen. Tijdens het eerste deel wordt veel ritmische muziek gebruikt, en wordt er lekker actief gedanst. Halverwege wordt de muziek rustiger en melodieuzer. Dit nodigt uit tot een andere manier van dansen. Langzamer en meer vloeiend. Hierdoor is het mogelijk een tranceachtige toestand te bereiken. Aan het einde wordt de muziek wel weer actiever om weer alert genoeg te zijn voor het verkeer onderweg.

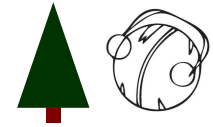
Het resultaat: een heerlijk ontspannen, vrolijk gevoel en openstaan naar de wereld om je heen.

De muziek is zeer uiteenlopend: afrikaanse ritmische muziek, popmuziek, klassieke muziek. Door de Biodanza heb ik prachtige Lennon liedjes (her)ontdekt zoals bijvoorbeeld Free as a bird.

Dus als je net als ik niet stil kan blijven zitten bij muziek, meer ontspanning en vrolijkheid zoek in je leven.....ik kan het je van harte aanbevelen. (weekgroep te vinden op <http://www.biodanza.nl>)

Regina

Notenkraken, aflevering 8.
Je bent zo mooi als je je voelt.

De man keek omlaag, verder, steeds dieper. Zijn blik daalde af langs hoog hangende, stratosferische bewolking, dwars door stapelwolken die donkere schaduwen wierpen op het landschap daaronder. Hij zag de vallei, waarover zijn stad zich uitspreidde tot aan de bergwanden, zich uitrolde als een luxe, hoogpolig tapijt van enorme omvang. Zijn blik zoomde nog meer in en viel op een stukje groen in die enorme stad. Een stukje groen waar zich een groepje mensen zich had verzameld rond een geopend graf. Er bovenop stond een kist met daarop een akoestische gitaar. Een vrouw werd ondersteund door een jongere vrouw. Hij herkende de zus. Aan de andere kant stond die draak van een moeder. "Bitch" fluisterde hij zacht tussen zijn tanden door. Het klonk als een ademtocht. Hij keek intens naar de middelste vrouw, weer naar de moeder, de vrouw, de moeder en herhaalde "bitch" en voelde aan zijn buik. Zijn handen zaten onder het bloed, zijn kleren doorweekt. "Dit is allemaal jouw schuld".

Jaren geleden stond ik in Paradiso. Daar ging Elliot Smith optreden. Op het podium, behoorlijk verduisterd, vijf mannen. Drummer,

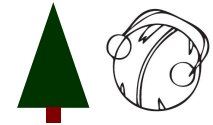

bassist, toetsenist en twee gitaristen. Ze zaten in elkaar gedoken wat onsamenhangende, instrumentale muziek te maken. Het ging maar door en het ging maar door. Al heel snel besteedde niemand meer aandacht aan het geheel. Raar was het wel, want er was geen voorprogramma aangekondigd, de show had allang begonnen moeten zijn en van Smith geen enkel spoor. Op een gegeven moment staat de non-descripte bassist op van zijn stoel, pakt een akoestische gitaar op, terwijl hij de bas overgeeft aan een ander. Een spotlight gaat aan en daar staat een bijna panisch iemand, wollen muts over zijn hoofd

getrokken, zeer oncomfortabel te zijn. De onsamenhangende muzikanten zijn gewoon de band. De slechtste, maar ook meest verrassende muzikale ervaring ooit.

De man loopt door zijn huis. Waar blijft ze? Hij vreet zichzelf haast op. Ik moet zo de studio in, iedereen wacht op mij, de teller loopt, het eten is klaar. Hij loopt terug naar de keuken en snijdt als een expert verse koriander op een snijplank in kleine stukjes ter garnering van de Indiase curry die hij heeft bereid die middag. De naan staat in de oven. Waar blijft ze? Waar blijft ze? Hij neemt nog een slok van de fles Jack Daniels die op het aanrecht staat en laat de whisky in zijn mond heen en weer gaan alsof hij een vieze smaak weg wil spoelen.

In gedachten ziet hij zich een liedje schrijven. Wanneer was het? Drie jaar terug? Anderhalf? Hij ziet zich in zijn zonovergoten voorkamer zitten in een wijk die sindsdien onbetaalbaar is geworden voor het soort muzikanten, zoals hij er toen een was. Sinds al die yuppen daar massaal zijn neergestreken zijn de prijzen enorm over de kop gegaan. O N B E T A A L B A A R, meneer. Hij riep het gevoel over zich af zoals hij zich jaren had gevoeld. Zo lelijk, zo niets, zo onzichtbaar, depressief met heel weinig om voor te leven, behalve het gevoel

dat het schrijven van liedjes hem gaf. Iets dat hem overal door heen sleepte of dat uiteindelijk deed. Zo vaak had hij ultieme sprongen moeten maken om toch bij zijn gitaar uit te komen en dat volgende nummer te schrijven. Nu niet. De woorden vlogen uit zijn pen "I felt so ugly before", precies zoals het

was. Maar nu, het golfde door hem heen, jubelde in hem, sprong uit zijn vel: "I feel pretty". Nooit eerder had hij zich zo gevoeld. Wat liefde vermag, dacht hij. De woorden en akkoorden vlogen uit zijn hoofd, zijn vingers en handen. Zelden had hij zich zo trots gevoeld toen het af was. Bij 'Waltz #2', ja, toen wist hij ook iets groots in handen te hebben. Nu ook. Dit nummer is een toonbeeld van verliefdheid. Hij had direct zijn producer en bandleden gebeld: studiotijd!, uitroepteken, ja.

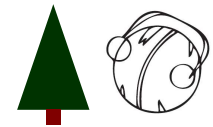
En waarom? Die vrouw die in zijn leven was gekomen, de vrouw die hem zo mooi deed voelen. Een vrouw die op een avond in de zaal stond, na afloop bij de merchandisetafel een praatje kwam maken en nooit meer is weggegaan. Zij, de liefde van zijn leven. Zijn muse, zijn alles. Het licht van de zon scheen de kamer in en maakte dat alles op gloeide, inclusief zijn ogen.

De man keek neer op zijn begrafenis. De vrouw hilde aan één stuk door op de schouder van de vrouw die hij als haar zus had herkend. Hij keek nogmaals naar zijn bebloede handen. Hoe kan het zijn dat zij hier is, in vrijheid?

Nogmaals kijkt hij naar de oude vrouw. Hoe kon het zijn dat die spontane goedlachse jonge

vrouw die hij had leren kennen tijdens een optreden, zoveel lijkt op deze oude, verbitterde tang. Een vrouw die niets goeds ziet aan het leven, op iedereen moppert, over alles een negatieve mening heeft. Te beginnen bij hem, zijn muziek en zijn beroep, zijn manier van leven. Steeds vaker herkende hij de zinnen. "Moet je nu alweer naar de studio"? Je gaat toch niet dit jaar al weer op tournee? We zijn hier nog maar net samen ingetrokken". Steeds meer een blok aan zijn been werd ze. Ze leek niet te begrijpen dat ik een muzikant ben. Dat ik niets anders kan, alle schepen achter me heb verbrand toen ik 19 was. En juist nu het steeds beter gaat, wordt er gezeurd. Langzaam door de tijd heen trokken de donkere wolken in zijn hoofd weer samen. Die wolken die zij spontaan had laten oplossen. De liedjes kwamen steeds moeizamer en als ze kwamen, waren ze donker, duister. Dit is waar ik mijn geld mee moet verdienen, wat ons laat wonen waar we nu kunnen wonen. Vertwijfeld kijkt hij nogmaals op zijn horloge.

Hij loopt door het huis op en neer. Ik moet zo weg, iedereen wacht op me, schiet het door zijn hoofd. Ze zit bij haar moeder, bedacht hij zich. Waar komt ze nu weer mee thuis? Hij merkte dat hij zich steeds meer liep op te vreten. Nagelbijtend ging hij zitten en nam nog

een slok van de fles die hij uit de keuken had meegenomen. Hij voelde hoe de warme gloed naar zijn hoofd steeg. Hem lichter maakte daarbinnen. Even sloot hij zijn ogen. Hij moet

zijn weggezakt, want toen hij de sleutel in het slot hoorde steken, merkte hij dat er whisky over zijn broek was gelopen en over de vloer.

Voordat hij op kon staan, stond ze al in de kamer. "Kijk nou naar jezelf", gilde ze het uit. "Noem je dit normaal? Kom ik thuis. Lig je bezopen in je eigen whisky op de bank! Hier gaat een einde aan komen. Dit kan zo niet langer. Dat muzikantenbestaan dat kan niet langer. Hoe moet dat als we een kind krijgen?" Hij vloog overeind, de nu bijna lege fles in zijn hand. "Maar, ik ben niet dronken. Ik moet in slaap gevallen zijn terwijl ik op je wachtte.

Waar bleef je, je weet toch dat ik om zeven uur in de studio moet zijn? Het eten is al stukgekookt door jouw wegblijven". Daarna drong pas echt door wat ze zei. Stoppen?, raasde het door zijn hoofd. Is ze gek geworden? Dit is mijn leven, mijn missie, alles wat ik kan en vooral wil. Hij stond een paar seconden als verstomd aan de grond genageld. Voordat hij wat kon zeggen, was ze de keuken in gelopen en kwam terug met het keukenmes dat hij op het aanrecht had laten liggen. Hij merkte dat hij de fles whisky boven zijn hoofd had geheven. Wat deed die daar? Ze kwam op hem af gelopen. "Wat doe je"?, vroeg hij terwijl de fles weer gewoon langs zijn lichaam hing. Hij deed een stap naar voren om de fles op tafel te zetten. Op dat

moment stak het mes in zijn maag en nog eens en nog eens. Ze liet het mes in hem achter. Terwijl hij in elkaar zakte, zag hij haar, zonder hem een blik waardig te gunnen, langs hem heen lopen naar de badkamer, waar ze zichzelf opsloot en heel hard begon te gillen.

Oh, mijn God. De pijn. De pijn. "Help. Help me. Ik ga dood". maar er kwam geen reactie meer uit de badkamer. Hij omklemde met zijn handen het mes en probeerde het uit zijn buik te trekken. Het lukte niet meer. Hij voelde hoe het leven uit hem wegvloeide en legde zijn hoofd neer, met beide handen het mes omklemmend.

Hij keek nog eenmaal naar beneden. Ja, je hebt me zo mooi laten voelen, dacht hij, maar je hebt me letterlijk gedood, bitch. Hij draaide zijn hoofd om en keek naar zijn nieuwe vrienden. Hij pakte zijn nieuwe gitaar op en samen zetten ze 'The Wind Cries Mary' in.

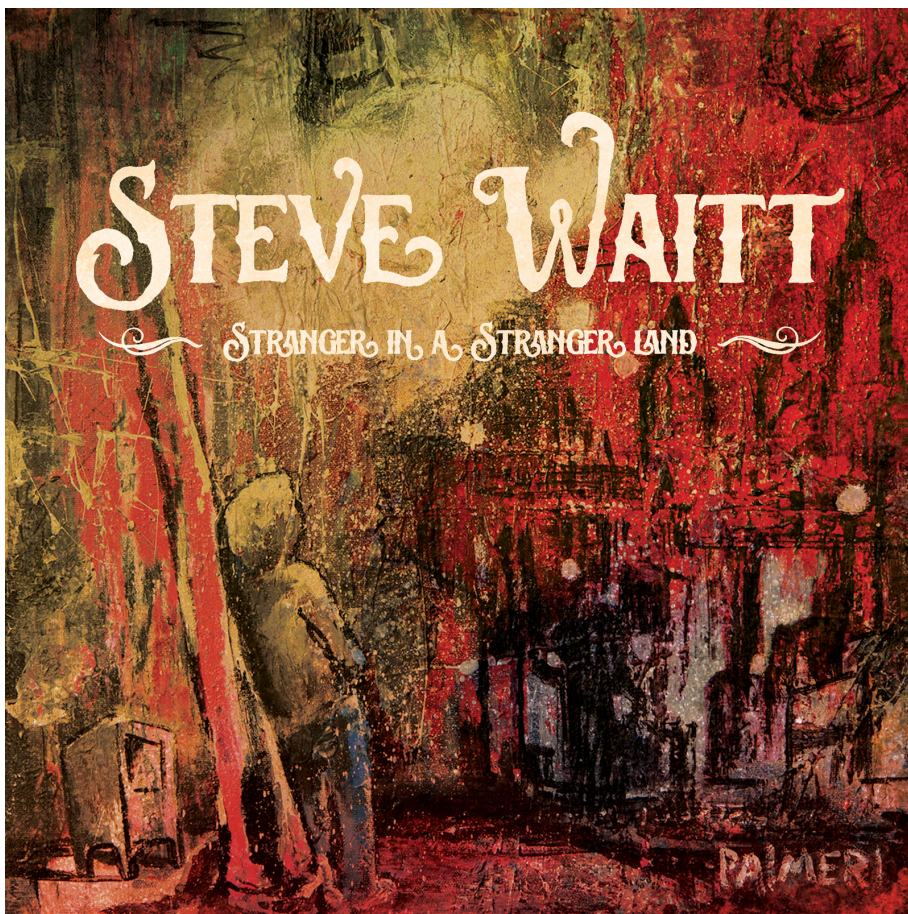
Glazu

Steve Waïtt – Stranger In A Stranger Land

Mooie titel is dat: 'Stranger In A Stranger Land'. Als het leven van een rondreizend artiest in een vervreemde wereld. In 2008 beleefde zijn debuut 'Blue Parade' een veelbelovende start

die hem overal ter wereld bracht. Toen Steve Waïtt enkele jaren geleden zijn tweede album wilde maken ging het fout: "ik schreef niet voor mijzelf" zegt de New Yorker, ik was bezig met het maken van een hit voor een groot publiek". Het resultaat van die inspanningen werkte verlamdend, maar Waïtt wist zich te

'hervinden' en overtrof met zijn nieuwe schijf alle geweekte verwachtingen.

Zijn warme, soulvolle stemgeluid vol melancholie blijkt de ideale basis om zijn gevarieerde toetsenwerk naar grote hoogten te trekken en roept visioenen op van Bruce Hornsby en Billy Joel. En al direct vanaf het openingsnummer wordt duidelijk dat Waïtt met medewerking van een zorgvuldig samengesteld gezelschap puike muzikanten de authenticiteit

ambachtsman is die nummers schrijft die druipen van progRock-, altcountry-, seventiesPop-, folk en blues invloeden. Jumping The Gun is meer dan de prima opener: een simpele, tegelijk net zo pakkende spacey melodie die hypnotiseert naarmate de song duurt, ingetogen vervolgd door Like Water.

Een klein liedje als Stranger heeft een enorme zeggingskracht met precies de juiste elementen om te imponeren. Het piano intro van A Ghost Let You In verradt een zoete, romantische kant maar ontwikkelt zich gaandeweg tot een bloedstollend einde. Go On Then is een supercatchy popsong, sterk en tijdloos. Met 1800 Miles wordt de grens van schemerdonker naar ochtendgloren overschreden in die eeuwige zoektocht naar houvast en zingeving.

In het opbeurende slotnummer Lily Rose flirt' deze bard van de 21ste eeuw hartverwarmend met vaudeville en zwarte muziek Kortom Steve Waïtt die muziek met de paplepel kreeg ingegoten overtuigt op alle fronten. Hij is een van die artiesten uit dat overvolle reservoir die niet alleen extra glans toevoegt aan iedere muziekcollectie maar met zijn nieuwe plaat oplicht als een neonreclame.

Hans van Polanen

15 jaar WoNo in (jaarlijstjes)platen

In 15 jaar WoNo is waarschijnlijk een stapel platen uitgebracht die tot de maan rijkt, maar wat waren in die 15 jaren nu de platen die het meest tot de verbeelding spraken? De jaarlijstjes van de toonaangevende Britse muziektijdschriften Uncut en Mojo geven mogelijk enig inzicht.

Het is een fraaie stapel van 27 platen (Uncut en Mojo waren het in al die jaren maar drie keer eens), maar het is ook een stapel platen waarvan ik er inmiddels al heel wat al lang weer

vergeten ben. Een aantal van de bovengenoemde platen kan inmiddels als hype worden bestempeld, terwijl de platen van de oude garde het in een aantal gevallen inmiddels toch moet afleggen tegen klassiekers van langer geleden.

Voor het overzicht heb ik gebruik gemaakt van de site

<http://www.muzieklijstjes.nl/Lijstenchronologisch.htm>.

Grappig om te bekijken, want ook mijn eigen jaarlijstjes uit het verleden zeggen lang niet altijd alles over de platen van de afgelopen 15

jaar die me uiteindelijk het meest zijn bijgebleven. Die heb ik op basis van al die oude jaarlijsten (en die van mezelf) op een stapel gelegd (zie hieronder). Mooie platen om weer eens te beluisteren tijdens het lezen van de WoNo jubileum editie. Bewust zonder titels, want de soundtrack van de afgelopen 15 jaar moet iedereen zelf maar samenstellen.

Erwin Zijlemans

Jaar	Uncut
2001	Ryan Adams - Gold
2002	Flaming Lips - Yoshimi Battles The Pink Robots
2003	Warren Zevon - The Wind
2004	Brian Wilson - Smile
2005	Arcade Fire - Funeral
2006	Bob Dylan - Modern Times
2007	LCD Soundsystem - The Sound Of Silver
2008	Portishead - Third
2009	Animal Collective - Merriweather post pavilion
2010	Joanna Newsom - Have One On Me
2011	PJ Harvey - Let England Shake
2012	Leonard Cohen - Old Ideas
2013	My Bloody Valentine - MBV
2014	War On Drugs - Lost In The Dream
2015	Julia Holter - Have You In My Wilderness

Mojo
Super Furry Animals - Rings Around The World
Solomon Burke - Don't Give Up On Me
White Stripes -Elephant
Nick Cave - Abattoir blues/The lyre of Orpheus
Antony & The Johnsons - I'm a Bird Now
Raconteurs - Broken Boy Soldiers
Radiohead - In Rainbows
Fleet Foxes - Fleet Foxes
Animal Collective - Merriweather post pavilion
John Grant - Queen Of Denmark
PJ Harvey - Let England Shake
Jack White - Blunderbuss
Bill Callahan - Dream River
Beck - Morning Phase
Julia Holter - Have You In My Wilderness

Glazu's wonderlijke muzikale reis, deel 37

Waar in de tijd lijkt stil te staan of wel in totale slow motion aan Glazu voorbij trekt. De uitkomst ongewis

Glazu schrikt wakker omdat er op de deur wordt geklopt. Heel even heeft hij een gevoel van totale vervreemding. Waar ben ik? Hij kijkt rond en ziet niets wat hij herkent, voelt iemand tegen zich aan. Het licht schijnt schuin door het

raam van de kamer. "Glazu, are you decent? I've found a doctor to check up Olga". De inmiddels vertrouwde, knarsende stem brengt hem weer terug in de realiteit. "Yeah, yeah, of course, Bob. We nodded off it seemes. Come on in". Bob opent de deur en loopt gevolgd door Mieke en een onbekende, Aziatisch ogende, kleine, gedrongen man de kamer in. Hij draagt een tas, die hij even later neer zet op de stoel naast het bed. Hij opent de tas, pakt er een stethoscoop uit, die hij vervolgens om zijn nek hangt. Hij zegt iets in een taal die Glazu niet verstaat tegen Bob. "Hij vraagt of jullie de kamer willen verlaten, zodat hij een onderzoek kan verrichten", vertaalt Bob. Katja, die inmiddels ook wakker is geworden, staat op en verlaat gevolgd door Glazu en Mieke de kamer. Ze staan samen te wachten voor de deur, nadat ze die achter zich dicht hadden getrokken. Mieke praat ze bij, maar veel nieuws is er niet. In het stadje is het rustig en met hulp van het hotel was een arts gauw gevonden. "Die Bob praat gewoon met die man alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Een Amerikaan die een andere taal spreekt, dat is al bijzonder en dan deze Amerikaan en Russisch. Er kwam nauwelijks Engels uit bij de dokter, dus wat dat betreft hebben we geluk. Of beter, Olga".

Na enige tijd ging de deur open en stapte de dokter, tas opnieuw in de hand, minzaam knikkend, de deur uit. De drie stapten binnen en zagen Olga onveranderlijk op het bed liggen. Bob zat in de luie stoel en nam de vragende blikken in ontvangst. "De situatie is zo dat ze eigenlijk naar het ziekenhuis moet, maar dat is hier niet echt. In de kliniek kan hij nauwelijks iets meer doen dan wat hij nu heeft gedaan. Het ziekenhuis is in de richting waar wij vandaan komen, in Bishkek. Ik heb uitgelegd dat dat geen optie was. De man keek mij aan of ik gek was, by the way. Er is niets aan de hand in het land, zei hij. Nou, had I got news for him", knauwde Bob er achteraan. "In

ieder geval is er niets met de primaire levensfuncties van Olga aan de hand. Het lijkt op een zware hersenschudding, maar dat verklaart de bewusteloosheid niet. Hij heeft haar een injectie met e.e.a. gegeven en dat is het".

Mieke keek van Bob naar Olga en terug. "Ik heb honger", er zal hier in dit godvergeten oord toch wel iets te eten zijn"? Bij het woord honger hoorde Glazu zijn maag knorren. "Goed idee. Laten we op onderzoek uitgaan. Het lijkt niet gevaarlijk, dus laten we van de situatie profiteren". Mieke liep eerst op Olga af, bevochtigde haar lippen en liet water met kleine druppels in haar mond lopen. Daarna legde ze een deken over haar heen, waarna ze gevierde de deur uit liepen.

In de stad vonden ze een restaurant, aten wat grove groente en een groot stuk vet vlees en dronken grote glazen pils, waarna ze terug liepen naar het hotel. Niets wijzer over hoe nu verder. Ze hadden geen idee waar ze zich ophielden. Enkel dat het in de Zuidoosthoek van het land moest zijn. Achter de hoge bergen naar het oosten zou China moeten liggen. Die grote provincie waar de opstandige Oeigoeren

wonen. Ze besloten dat de plannen tot morgen moesten wachten. In het hotel zat een nachtportier die niet verder dan gebaren kwam en de sleutels aanreikte.

De nacht verliep volkomen rustig. Iedereen haalde een goede nachtrust en de zon stond al aan de hemel toen ze wakker werden. In de ontbijtzaal of wat daar voor doorging was het een drukte van jewelste. Vol met mensen in lokale klederdrachten, inclusief het bedienend personeel, die hun verschillen van herkomst duidelijk tot uiting brachten. De jongeman die Engels sprak kwam naar hun tafel: "Today is the big day. Ik nodig jullie uit naar het toernooi te komen als mijn gast en ik leg jullie alles uit". Hij werd vriendelijk bedankt op een onbestemde manier. Het was duidelijk dat de vier alles

wilden, behalve hier veel langer blijven. “No, no”, zei de man. “Jullie moeten blijven. Dat kan niet anders.” “Het lijkt er op dat we geen keuze hebben”, zei Glazu. “Wat doen we?”. Het kwam er op neer dat de andere drie het ook niet echt wisten. “Maakt het uit?”, vroeg Katja.

“Misschien zien we nog iets bijzonders en er lijkt niets aan de hand, toch? Uiteindelijk zijn we op vakantie en we hebben niet echt een particular place to go” “Alright”, knikte Glazu naar de man. “Hoe laat begint het?” Waarna hij tegen Katja grapte dat ze wel op moest passen met veiligheidsriemen.

Om 11 uur liepen ze achter de man aan, die zich inmiddels had voorgesteld als Vladimir. Hij had drie jaar gestudeerd in Bishkek, maar toen zijn vader overleed, moest hij terug naar zijn dorp om in het hotel te werken. Hij beweerde de enige persoon in het stadje te zijn die het Engels beheerste. “Jullie hebben geluk”, waarna hij zijn tanden bloot lachte. Zijn gezicht had de donkere kleur van een steppebewoner, met zeer Mongoloïde trekken. De tanden opvallend wit en recht. Een afstammeling van Kubla Kahn. Iemand die je normaal alleen op plaatjes ziet van verre, oosterse oorden.

“We gaan naar het kok-buru festival”, sprak hij, terwijl ze het stadje verlieten. “Het belangrijkste festival van ons land, Kirgizystan. Het is een wedstrijd waarop mannen op paarden proberen de beste te zijn van de streek. De winnaar is een jaar lang de trotse drager van het vaandel”. Hij legde de spelregels uit, maar het was duidelijk dat die niet direct landden.

Het maakte ook niet uit. Ze keken uit over het enorme, licht glooiende veld, waarop tientallen en tientallen mannen op een paard zaten. Allemaal in klederdracht. Ze reden, krioelden

door elkaar heen op het oog zonder doel. Een groepje reed door de andere groepjes heen, soms sloot iemand zich aan. Anderen keken alleen maar toe. Er was ook geen afzetting. Publiek en renners stonden ook min of meer door elkaar heen en af en toe was het een goed heenkomen zoeken voor de toeschouwers als een groep ruiters op hen af kwam rennen. Af en toe werd er iets omgeroepen door de installatie die duidelijk nog in het communistische tijdperk was opgehangen. In feite niet meer dan een aantal megafoons op houten palen, door elektriciteitsdraden met elkaar verbonden.

Tot verbazing van onze vriendengroep kwam er opeens muziek uit de megafoons. Uitzonderlijk blikkering, maar duidelijk herkenbaar. Alle Kirgiziërs juichten tegelijk, terwijl alle rijders een hand ophieven, gebalde vuist in de lucht. “We can be heroes”, schalde het over het toernooiterrein. Dit land houdt nooit op te verbazen, dacht Glazu. “Bowie in Kirgizië, why not?”, zei Bob met een grijns op zijn gegroefde gezicht.

Glazu keek nog eens over het terrein naar de ronddenderende rijders en zag ineens een film over Djenghiz Khan voor zich die hij

lang geleden op tv had gezien. Daar reden ze ook zo, maar dan met het Mongoolse kromzwaard in de hand om iedere man, vrouw en kind door midden te klieven die hen voor het zwaard kwam. Zou dit "spel", wat is het eigenlijk?, daar van afgeleid zijn? Af en toe werd er luid gejuicht, maar waarom? Hij had geen idee. Het was ook niet altijd goed te zien wat er gebeurde.

Na een paar uur vond hij het wel genoeg. "Ik ga bij Olga kijken", zei hij tegen de anderen, die er duidelijk meer lol in hadden. "Ik ben straks terug". Dat werd duidelijk goed

gevonden. "Dat team met de mooie blauwe tunieken heeft al twee keer de geit bij het andere team kunnen droppen. Die gaan vast winnen", hoorde hij Katja enthousiast roepen. "Een geit? Waar heb je het over?" "Nou, dat is het doel van het spel. Een geit in "het goal" van de tegenstander droppen. Dat spelen ze overal in centraal Azië. Gewoon dé sport hier".

Hoofdschuddend liep hij terug naar de stad, zich duidelijk gewaar van de rust die hij genoot, de relaxstand waarin zijn nieuwe vrienden stonden. Alsof de tijd stilstond.

Ik vertrouw het niet, sprak hij tegen zichzelf. Het is alsof die opstand, burgeroorlog, wat is het eigenlijk, ons achtervolgd. Alsof hij alleen losbarst op de plek waar wij zitten. Dat kan toch niet? Daar is geen enkele verklaring noch aanleiding voor. Het hele dorp doet alsof er niets aan de hand is in het land en kijkt ons aan alsof wij gek zijn. Ze zullen hier toch wel radio of tv hebben? Kranten? Een ding is zeker. Olga is bewusteloos geraakt na een explosie bij onze vorige auto. Ik moet hier meer over te weten te komen en snel. Het is nogal bepalend voor wat ons te doen staat. Zo peinzend bereikte hij het hotel en liep door de voordeur naar binnen.

Glazu

Glazu's wonderlijke muzikale reis, deel 38

De aflevering waarin alles aan zijn eind komt

Glazu liep de kamer in waar Olga onbeweeglijk op bed lag. Nog steeds peinsde hij over de onverklaarbare gebeurtenissen van de afgelopen paar dagen. Hij ging aan het bed zitten en greep naar de kom water op het nachtkastje en de doek die daarnaast lag. Hij doopte de doek lichtjes in het water en bevochtigde daarna de lippen en mond van Olga. Nadat hij de doek had teruggelegd, pakte hij haar hand en streelde die lichtjes, ondertussen zachte woorden fluisterend. Niet zo zeer met een directe betekenis, maar meer omdat hij ooit gelezen had dat dit soms patiënten uit een coma haalde. Terwijl hij zo bezig was, maar in gedachten meer bij hoe ze hier weg moesten komen, merkte hij niet dat Olga's ogen onrustig heen en weer gingen. Hij schrok dan ook enorm toen de hand wild werd weggetrokken, waarna er een woordenvloed in een hem onbekende, gutturale taal over hem heen spoelde. Van schrik maakte hij een achterwaartse beweging. Hij voelde hoe de stoelpoten zijn gewicht niet meer hielden en langzaam uiteen weken. Een paar kerstmissen trokken als een flits voor zijn hoofd heen. Niet

weer door een stoel heen! Zijn voeten waren al te ver boven de grond om nog te corrigeren. Langzaam, maar steeds sneller voelde hij zich achterwaarts vallen tot dat zijn hoofd hard in aanraking kwam met een uitstekend voorwerp achter hem. Hij zag zijn gezichtsvermogen kleiner worden, tot dat alles even zwart voor zijn ogen werd.

Op het speelterrein stonden de anderen het blauwe team luid aan te moedigen. Waarom niet? De spanning was even weg en blauw stond voor. Niet dat iemand hen kon verstaan. Vladimir, die hen hierheen had gebracht, was nergens te bekennen. Bob had zijn arm om Mieke's middel geslagen. Met haar 1.80 meter stak zij een stukje boven de, voor Nederlandse begrippen, kleine Amerikaanse zanger uit. Katja stond naast hen en wees naar een nieuwe aanval van blauw. "Dat pikken we toch maar even mooi mee, het kok-buru", zegt ze tegen de anderen. Rode vlekken van enthousiasme op haar konen. Een van de ridders maakt echter een onhandige beweging en laat de geit vallen. De roden profiteren direct en zetten een counter in nu blauw uit positie staat. Niet veel later ligt de geit in het "doel" van blauw. Aan de overkant van het speelterrein leidt dit tot groot enthousiasme en gejuich. De drie moeten toegeven dat het goed was

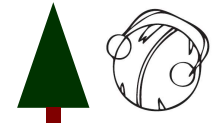
uitgespeeld. En ach, wat maakt het ook uit. Ze staan in de stralende zon op een hoogvlakte in Kirgizië en het is rustig, vredig.

Glazu voelt de pijn in zijn hoofd. Een hoog geluid waar hij niets van kan maken, dringt langzaam tot hem door. Hij merkt dat hij langzaam bij zijn positieven komt, maar houdt zijn ogen nog dicht. Wat is er gebeurd? Met

zijn armen voelt hij zijn lichaam af. Alles lijkt heel. Als hij zijn ogen opent, ziet hij dat hij op de grond half ligt, half zit, in een zeer oncomfortabele houding en ontwaart stukken stoel om zich heen. Kapot en versplinterd.

Langzaam daagt hem wat er is gebeurd. Van achter het bed komt een hoog gegil. Hij kan net niet over het bed overheen kijken. Olga?, denkt hij. Vlak voordat hij wil opstaan, denkt hij nog iets te horen. Over het gegil van Olga heen, klinkt een nog hoger gejank. Iets wat heel snel dichterbij komt, totdat het alles overstemt. Binnen een seconde volgt er een enorme explosie, die het raam van de kamer laat exploderen, terwijl het hele hotel op zijn grondvesten trilt. Gevolg door nog een inslag en nog een en nog heen. Het dorp was vrijwel leeg herinnert hij zich, maar toch hoort hij intens geschreeuw. Hij legt zich plat op de grond en kruipt over glas- en houtsplinters en gruis over de vloer naar het bed om er onder te kruipen. Zelfs in deze omstandigheden valt hem direct op dat schoonmaken niet het sterke punt is van het personeel. Tussen enorme stofpluizen schuift hij door naar de andere en steekt zijn hand uit naar Olga om haar ook onder het bed te krijgen. Hij ziet haar in de hoek van de kamer opgepropt, opgerold tegen de muur liggen aan een stuk schreeuwend met

haar handen voor haar oren. Hij tikt haar aan en beweegt zijn arm om haar naar zich toe te krijgen. Ze kijkt hem aan, herkent niets en schreeuwt door. "Come, come here under the bed to be safer", schreeuwt hij haar toe, maar niets lijkt door te dringen. Wat moet ik doen?, vraagt hij zich af.

Op het moment dat hij besluit haar te gaan halen, klinkt er een nog luidere explosie. Een inslag in het hotel? Op dat moment ziet hij het lichaam van Olga worden opgepakt door een stuk hout dat kennelijk dwars door de muur heen is geschoten en dat haar vlak voor zijn ogen spietst. De open mond, die zojuist nog aan een stuk door schreeuwde blijft opengesperd staan, maar nu geluidloos, binnen een paar tellen levenloos. Woordenloos kijkt Glazu de horror voor zijn ogen aan, knippert twee keer met zijn ogen en ziet dat iedere hulp te laat komt. Hij zag letterlijk het leven Olga verlaten. Ontdaan, kruipt hij terug onder het bed, klemmt zijn handen voor zijn oren en doet zijn ogen stijf dicht. Om hem heen klinken de inslagen en explosies, maar het hotel wordt verder niet geraakt.

Op het speelveld is het spel weer in de verte verdwenen. De mannen op paarden racen achter elkaar aan een heuvel op en over de

kam heen. Bob kijkt rond en ziet verderop een heuveltopje, waardoor ze misschien een beter zicht hebben. Ze lopen er samen heen. Op de top aangekomen zien ze dat er net achter de heuvel een soort kuil is gegraven, waarin de organisatie enige attributen heeft opgeslagen.

"Niet te ver naar achteren stappen", waarschuwt Bob de twee dames. Inderdaad geeft dit punt een beter overzicht van het speelveld, al is alles wel heel ver weg. Ze staan er nog maar net of ze horen een hoog fluitend geluid uit het westen komen. Ze draaien zich om en zien een raket aan komen vliegen met een enorme vaart, recht op hen af. En nog een en daarachter nog meer. De raket vliegt over hen heen en nog voor dat ze zich echt hebben kunnen omdraaien, horen ze de explosie in het stadje. "Come, come, fast", schreeuwt Bob en duwt de twee vrouwen voor zich uit in de kuil, die nu dienst gaat doen als schuilplaats. Zich tegen de wand aandrukkend horen de drie de ene na de andere inslag. Ook op het speelveld. Door de inslagen en explosies heen is het gegil van mensen te horen. Zij lijken veilig te zitten, tot dat er een inslag is die de aarde laat trillen, de heuvel lijkt kapot te scheuren, aarde en stenen verschuiven. Als het stof neerdaalt, is het stil in de voormalige kuil, niets beweegt.

Na enige tijd merkt Glazu dat zijn neus kriebelt. Hij niest en nog eens. Het snot loopt uit zijn neus en de tranen uit zijn ogen. Stof, denkt hij. Ik moet hier weg. Op dat moment daalt de werkelijkheid in. Ik moet zijn flauwgefallen, denkt hij. Oigal! Waar zijn de anderen? Het is stil. Althans. Langzaam komt zijn gehoor terug. Hij hoort het geknetter van vuur in de buurt. Ruikt de rook die in de kamer staat. Begint te hoesten. Hij schuift onder het bed vandaan in de richting van het kapotte open raam. Hij kijkt door het raam naar buiten. Als ik aan de sponning kan hangen, dan is het niet ver naar beneden meer. Is de deur een optie?. Hij ziet rook onder de deur vandaan komen. Nee, dat lijkt geen zin te hebben. In de hoek ziet hij zijn tas en de etensvoorraad. Hij pakt ze op, gooit ze door het raam naar buiten en springt er achter aan. Na een harde landing, pakt hij zijn spullen op en begint te lopen. Vreemd genoeg is de voorkant van het hotel volledig intact. De binnenplaats oplopend om te kijken of de Porsche bereikbaar is, ziet hij dat de achterkant een gat is. Er is brand. De Porsche is verdwenen. Het dringt langzaam tot hem door, dat er bijna geen steen meer overeind staat in het dorp. Het is in een paar minuten tijd platgeschoten door een raketaanval zonder weerga. Al klimmend, slingerend, hoestend, maar niemand tegenkomend, bereikt hij de

rand van het dorp en kijkt uit in de richting van het kok-buru festival. Het festivalterrein is veranderd in een kratergebied, waar rook en stof vrij spel hebben. Hoe hij ook kijkt, er beweegt niets of niemand, waar nog maar vlak daarvoor duizenden mensen rondliepen, inclusief zijn drie reisgenoten. Versuft daalt de waarheid bij Glazu in: ik ben alleen. Er is niemand meer over. Het duizelt hem opnieuw. Hij voelt zich wankelen en zakt door zijn benen

en knielt neer op de plaats waar hij staat. Ik ben alleen. Hoezo? Waarom? Opnieuw overspoelt hem de gedachte dat het allemaal om hem te doen is. Waarom achtervolgt deze ellende mij? Ik ben gewoon op vakantie in een exotisch land. Waarom dan dit? In deze wanhopige toestand verliest hij het besef van tijd en plaats en staart zwaar geschokt voor zich uit, overvallen door verdriet en wanhoop, maar niets ziend. Het is een droge, bestofte

keel die hem terugbrengt in het heden. Hoestend pakt hij de waterfles. Na enkele malen zijn mond te hebben gespoeld, dringt hij gulzig. Dat helpt hem weer bij zijn positieven te brengen. Ik moet verder, blijven zitten is geen optie. Hij staat op en overkijkt het speelveld, waarover het zicht iets beter is geworden, nog een maal, maar ziet nog steeds niets bewegen. Dan draait hij zich om en begint te lopen in oostelijke richting, zoveel mogelijk om het stadje heen, dat nu vernietigd, rokend op de vlakke ligt. Ook hier lijkt niemand meer in leven te zijn.

Na een uur lopen is Glazu aan de andere kant en ziet een stoffige weg in een rechte lijn naar de achterliggende bergen lopen. Daarboven ligt het dorp van de neusvleugelfluiters. Daar weer achter ligt China. China als redding? Wie had dat ooit gedacht? Langzaam, met een bezwaard gemoed zet hij zich in beweging om de vele kilometers lopend af te gaan leggen, in de hoop dat er niemand meer achter hem aan komt. Hij kijkt nog één keer om, maar ziet enkel rokende puinhopen, maar geen enkele beweging van een levend wezen. Zo onwerkelijk, denkt hij. Heeft niemand dit overleefd, behalve ik, in die ene kamer, waar zelfs ook een dode viel? Het kan niet, maar ik leef. Ik moet verder. Hij draait zich om, overziet

den einder en zet zijn rechterschoet voor de linker. Met stof dat achter hem opdwarrelt, veroorzaakt door zijn voetstappen, gaat hij voort, de zon warm op zijn hoofd, de horizon tegemoet.

"Sir, you have to wake up". We are landing into Bishkek in 20 minutes and you need to put your chair in the upright position". Een stewardess schudt Glazu zacht aan de schouder. Versuft kijkt hij om zich heen. Zijn vriendin kijkt hem aan, terwijl ze haar hand op zijn bovenarm legt. "Nogal onrustig geslapen, geloof ik?", vraagt ze. "Je ogen schoten af en toe zo hard op en neer, dat ik me afvroeg of ik je niet wakker moest maken". "Geen idee", antwoordt Glazu, "maar mijn hart gaat als een gek tekeer. Het bonst in mijn keel en ik voel de adrenaline door mijn lijf spuiten. Iets met een woestijn of zo". Hij schudt zijn hoofd nogmaals en haalt de oordopjes uit zijn oren. "Is er nog iets te drinken? Ik heb zo'n dorst". Katja reikt hem een flesje water aan dat ze in het stoelvakje voor zich had bewaard, waarna hij drinkt alsof hij al het zand van een onverharde, stoffige weg uit zijn mond moet wegspoelen.

Einde.

Glazu

Aapnootmies. Aapnootmies

Als iemand me verteld had dat dit de nieuwe cd is van zingende lerares Aafke Romeijn was, dan had ik het direct geloofd. De stemmen lijken op het eerste gehoor veel op elkaar. De muziek is iets anders, de manier van zingen kent overeenkomsten.

Aapnootmies bevalt me echter een stuk beter dan de nieuwe cd van Aafke Romeijn. Die laatste begint heel sterk, maar slaat daarna een richting in die mij veel minder bevalt. Vooralsnog geen recensie dus en wel van 'Aapnootmies'.

De recensie van 'Aapnootmies' hoeft niet lang

te zijn. Het zijn meisjesluisterliedjes. Zacht, lieflijk en vooral dromerig. Dromen van "supersoakerkracht". Met een hoge, zachte en wat astmatisch, hijgerige stem laat Dinaira Scheffers ons kennismaken met haar belevingswereld. De overeenkomst met Aafke Romeijn zit dan ook het meeste in de stem of beter het stemgebruik. De liedjes zijn veel zachter, weidser uitgewerkt en liefdevoller.

Spontaan jeuk!

Ik zal toegeven dat er momenten zijn dat ik spontaan jeuk krijg van de liedjes, maar als ik in de stemming ben -en dat ben ik opvallend vaak, valt mij op- dan zit ik stiltejes te luisteren naar de liedjes van Aapnootmies. Er is sprake van een weelderige instrumentatie, met veel ruimte voor blazers, die maar net uit het muzikale tapijt mogen komen, dat achter de stem van Dinaira Scheffers gewoven is. De mix klinkt heel compact, waaroverheen de stem ligt. Gedrapeerd als een sjaal om een hals op een koude winteravond. Dat komt het allerbest tot uiting in 'Saartje Kom Je Buiten Spelen'. Een heel luchtig onderwerp op een prachtig donkere achtergrond. Zoals een keer, lang geleden dat ik, te ver, van huis aan het spelen was met mijn vriendjes, een prachtige dag en er een enorme onweersbui aankwam. Dat was rennen. Zo voelt dit prachtige nummer.

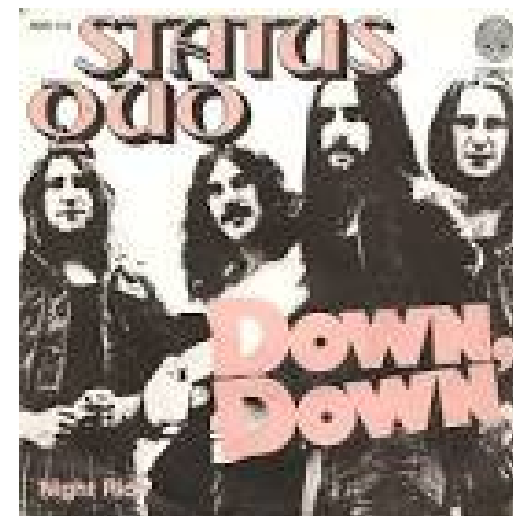
'Aapnootmies' wordt voor een groot deel gedragen door de sfeer die het album oproept. Daarin is het album helemaal geslaagd te noemen. Dat het erg braaf is en geheel ongevaarlijk, neem ik graag op de koop toe. Zulke albums heb ik bij de vleet. Alles overziend, trek ik hier de conclusie dat een nieuw talent zich aan Nederland openbaart. Aapnootmies verdient een groter publiek en de daarbij behorende aandacht. Als ze deze muziek kan vertalen naar het podium is er niets wat Dinair Scheffers tegen gaat houden.

Wo.

Rick Parfitt, 1948-2016

1974 and even more 1975 I remember as years full of soft soul hits, novelty songs, fakish bands like The Rubettes and other stuff that I just did not like. The top 40 was not really my domain any more. The years before I truly discovered the power of albums, they were simply too expansive, financially beyond my reach for years to come. That discovery started late in 1975 and early 1976. In that wasteland of soul music a song was dropped that opened my ears to another sort rock, something I had not heard before. 'Down Down' and not much later the live version of 'Roll Over Lay Down' was released, both top 10 hits over here. They tuned my ears. Finally something was happening and the four men of Status Quo were responsible.

This was not the first time I had heard the band. In 1968 they scored a psychedelic hitsingle with 'Pictures Of Matchstick Men', the song with that mysterious riff and all the fading in and out of the sound. I remember liking hearing the song being played on the radio. The two minor hits that followed totally passed

me by, as did the small hit the band had in 1973 that in hindsight announced what was to follow two years later. For me the switch was enormous from a memory to what was going on seven years later.

'Down Down' was the beginning of a long line of hit singles well into the 1980s, but that did not really have me interested any more. I have no Quo album in my collection, at least that I bought myself, but have several of the singles from 1975 up to 1979. That was enough for me and it's years since I played them. I never became a fan in the true sense. For that the band's music was too one dimensional for me. I moved on, but each time 'Down Down' is on

the radio it can trigger the excitement I felt in the spring of 1975.

Apparently the band was still playing in 2016, although for decades Parfitt and Francis Rossi were the only original members, since 1964 when Parfitt joined the other three original members, then called The Specters. That will now have ended with an accident in a house in the south of Spain. Stairs are dangerous things, no matter how handy an invention they are. One of my dad's motto's was: one hand for your self and one for the ship/stairs. Something worth to incorporate.

Although Status Quo is a band from a long, long time ago, the memory of that first rock single will never fade and will be with me for may a year.

Wo.

The Maureens met Glossy Jesus. Q-Bus, Leiden 26-02-2016

Laat ik maar gewoon met de deur in huis vallen. The Maureens zijn de beste Nederlandse band aan gene zijde van Beatlesque pop, vermengd met een scheut The Jayhawks, REM en niet te vergeten Neerlands

trots Johan. De manier waarop alle kleine details samenvallen in de muziek en de harmonieën verraaft een enorme muzikaliteit en het geduld om eindeloos dingen uit te proberen, maar ongetwijfeld ook het lef om stukken weg te gooien op zoek naar en uiteindelijk voor iets beters.

Het is iets minder dan tien maanden geleden dat ik voor het eerst kennis maakte met The

Bas & Dolly. (Foto: Wo.)

Maureens, ook in de Q-Bus. Daar stond een zestal op het podium dat overduidelijk nog geen band was. Het optreden was aangekondigd als een try-out en dat was het ook. Er waren foutjes, niet iedereen stond comfortabel op het podium. Wat wel doorscheen, was dat er fantastische liedjes op het repertoire stonden.

Inmiddels zijn we in 2016, is 'Bang The Drum', de tweede cd, een half jaar uit en is The Maureens in alles een band geworden. Er is lol in het spelen, de leden genieten van elkaars spel en het niveau is fantastisch hoog. Er vallen dan een aantal dingen op. Met drie gitaristen en een keyboardspeler is er ruimte nodig om te kunnen spelen. Die gunt iedereen elkaar ook. Er lijkt geen onderlinge jaloezie te zijn of wedijver wie het hardst kan spelen. Iedereen krijgt op het juiste moment de ruimte om zijn opvallende stuk te spelen of iets te verweven. Als daarbovenop twee, drie en af en toe zelfs vierstemmig gezongen wordt, dan is de pophemel wel bereikt. Vanuit de soepelspelende ritmesectie bouwt The Maureens haar wereld laagje voor laagje op tot een regenboog van muziek. Als de term oorsnoep ergens specifiek voor uitgevonden zou zijn, dan is het voor deze muziek.

Lopen er op dit snijvlak van popmuziek betere acts rond in Nederland? Ik ken ze niet. Sinds het opbreken van Johan, hoe lang geleden alweer?, is dit er niet meer. Dus de hoogste tijd dat meer mensen dat doorkrijgen.

De ontwikkeling van The Maureens mach2 kan door wat scrollen op dit Blog tot april 2015 terug gevolgd worden. Voor Glossy Jesus uit Leiden was de situatie

Foto: Wo.

volkomen omgekeerd. Deze band, al vaker besproken op dit blog, is zoekende. Dit concert was juist een try out om te kijken hoe het nieuwe, meer op singer-songwriter gerichte materiaal live uitpakt. Mijn conclusie blijft bij zoekende. Een aantal van de nieuwe nummers vond ik zondermeer mooi, andere duidelijk nog niet af. Daar moet nog een laagje bij.

De toevoeging van een vrouwelijke stem van de nieuwe bassiste (als ik het goed verstaan heb) Sarah Jonkers is een prettige vondst. Van het oudere werk is de artrock laag afgestript, naar een meer elementaire versie. In een nummer als 'September' werkt dat moeiteloos.

Het is te vroeg om te schrijven dat Glossy Jesus op de goede weg is. Daarvoor is het nieuwe concept nog teveel in ontwikkeling. Ik kan wel zeggen dat ik benieuwd ben naar de uitkomst. Voor wie de wijziging het meest ingrijpend lijkt is drummer Tiuri. Hij heeft af en toe heel weinig te doen ten opzichte van eerdere jaren.

Ook over Glossy Jesus kun je lezen op dit Blog, tot en met in de vroege beginnaden van 2012.

Als laatste een anecdote. Mijn zoon neemt de poster van de avond mee die ergens in de hal hing. Ik vertelde vlak daarvoor zanger Maarten

dat ik Glossy Jesus voor het eerst heb gezien in het voorprogramma van Girlyman in 2012. Wat staat er op de achterkant van de poster van deze avond? De aankondiging van dat optreden. Toeval bestaat niet, maar een beetje bizarre vorm van recyclen is het wel natuurlijk.

Wo.

Naschrift van de redactie: à propos 'September', hoe staat het eigenlijk met Maurice White? Die zijn we nog niet tegengekomen in deze MortuWoNo.

Snowstar Records 12,5 jaar. Tivoli Cloud Nine, Utrecht, donderdag 14 April 2016

Stairway to heaven, dat is toch wel de juiste omschrijving van de klim naar Cloud Nine of beter het zaaltje daarnaast. Voor het eerst maakte ik de klim bij daglicht en dan blijkt past echt hoe de stad Utrecht aan je voeten ligt als je eenmaal boven bent gearriveerd. De open, ronde ramen aan de zijwand tonen een hijskraan en de stad richting station. Alleen al het vinden van de zaal zelf en de doorkijkjes over de stad onderweg maakt een bezoek aan Tivoli/Vredenburg de moeite waard. Er lijkt werkelijk geen einde aan het aantal roltrappen en daarna gewone trappen te komen.

Er was een tweede stairway to heaven, die van de muziek die uitgebracht wordt op het Snowstar Records label. "Het meest christelijke label van Nederland", zoals iemand vanuit de zaal riep??? Als dat slaat op de soms zeer contemplatieve muziek die Snowstar uitbrengt, dan sluit ik mij direct aan.

Zij die dit blog volgen, weten inmiddels dat de twee redacteurs fan zijn. Aan mij de eer om het 12,5 jarig feestje bij te wonen. Een feestje met maar liefst drie labelartiesten achter elkaar op het podium. Kim Janssen, broeder Dieleman

en Ian Fisher. Ook was het een mooie gelegenheid en leuk om de mensen waarmee normaal e-mail over releases plaatsvindt eens de hand te kunnen schudden. Bij deze nogmaals: ik ben onder de indruk van de kwaliteit die dit label onder zich heeft weten te verzamelen.

Kim Janssen

Voor mij een kennismaking met zijn muziek. De naam heb ik wel eens voorbij zien komen, maar daar was het bij gebleven. Op het podium stond zanger/gitarist Janssen geflankeerd door een bassist, die zijn publiekelijke doop beleefde en een pianiste en in de rug gedekt door een

drummer. De zaal werd vrij moeiteloos stil. De zachte luisterliedjes ontvouwdend zich stukje bij beetje en maakte door de subtiele dynamiek zeker indruk. Plaats daaroverheen een prettige stem en mooie samenzang en de avond kende een prachtig begin.

Het optreden werd deels gebruikt om nieuwe nummers live te testen. Nou, dat zit wel goed. Een ervan is zo mooi, dat ik niet te lang zou wachten met uit brengen. De wereld kan nog wel een paar meer practhnummers aan. Uit het antwoord op een vraag uit de zaal, bleek dat dat toch nog wel even kon duren.

Al met al een prettige kennismaking met Kim Janssen, die wat mij betreft in de nabije toekomst zeker uitgebreid mag worden.

Broeder Dieleman

Moet ik nog meer schrijven over broeder Dieleman? Nee, totdat er nieuw werk uitkomt, heb ik genoeg geschreven over zijn indrukwekkende platen. Maar nu toch even wel. Ik beleefde mijn broeder Dieleman podiumdebuut. Met een aantal verrassingen. Op drums zat een man die jarenlang platen aan mij verkocht in Leiden en op de contrabas, is dat niet....? Inderdaad, Peter, de bassist van Bløf. "Die woont bij mij om de hoek". Samen

met zangeres Janine en producer Pim op keyboards, synths en andere elektronica creëden zij de magische achtergrond voor de nummers van Tonnie Dieleman.

In zijn teksten blijft Dieleman heel dicht bij de natuur en vooral vogels in het Zeeuwse landschap. In zijn muziek komt alles voorbij wat het leven iets mystieks geeft, de vragen die refteren of onbeantwoord blijven. Muziek en

elektronica die door eindeloos puzzelen bij elkaar worden gebracht en toch volkomen organisch klinken. Zo stevig als zuigende Zeeuwse klei.

Dat gebeurt live ook. Voor alles is de muziek sfeer. Dat is dan ook de enige overeenkomst met Kim Janssen voor hem. Stap voor stap bouwt de band deze sfeer op. Door middel van elektronica rond de keyboards. Door stemmen en geluiden te sampelen en in loops af te spelen. Door een banjo met een strijkstuk te bespelen, wat een krassend geluid geeft, eng, als uit een andere, minder prettige wereld. Door met brushes op een contrabas wrijven, weeft een bijzonder ritmisch effect de sfeer in. De drums zorgden voor accenten en sfeer, zelden wat normaal onder ritme wordt verstaan. Samen trekken de bandleden een geluidsmuur op waar je als luisteraar in wordt getrokken, tenzij je jezelf laat afstoten. Er lijkt mij echt geen tussenweg. En dan komt pas de "echte" zang, het verhaal, met "Uut De Bron" als hoogtepunt.

Als een duiveluitdrijver liep Dieleman over het podium in 'Lovenpolder/Boerengat'. Klepperend met houtjes en een touw met bellen rondslingerend, bijna als een middeleeuwse monnik aan de zelfkastijding.

Een microfoon is ook maar een ding, dat door beide zangers gelaten werd voor wat het was, als dit de sfeer verhoogde. Won de duivel of de broeder? Dat was niet te zien. De grote lach op Dieleman's gezicht na het uitzetten van de loop kon op beide duiden.

Groots optreden en zo indrukwekkend als zijn platen. Broeder Dieleman is een origineel talent, die in staat is en wordt gesteld om te doen wat hij wil.

Ian Fisher

Een Amerikaan in Europa, die typische Amerikaanse muziek maakt, maar liedjes maakt die raken. Hij begon met het openings- en titelnummer van zijn nieuwe cd, 'Nero'. De languitgerekte, op het gehoor vertraagde versie van 'Nero' maakte direct heel veel indruk. Hier stond een origineel talent dat met de vorm van zijn eigen nummers durft te spelen.

Fisher werd begeleid door Duitsers en Oostenrijkers met country boorduurplaatjesoverhemden in drie kleuren - een raar gezicht en gehoor om ze Engels te horen praten met een duidelijk Duits accent. Het laatste past niet bij de muziek, het eerste niet bij duitstaligen. Voor de rest kan ik onmogelijk bezwaar hebben, want hier stond een band. Ze spelen Fisher's muziek, maar zijn wel een eenheid na een paar maanden toeren door Europa.

De twee kanten van Ian Fisher kwamen goed uit tijdens de show. Hij heeft een aantal prachtige singer-songwriter, meer akoestische ballades en redelijk rechttoe rechtaan countryrockers in zijn repertoire. In beide genres blinkt hij uit. Hij voegt iets toe aan een genre dat op zich overvol zit. Samen met zijn band bracht hij dit vol verve, overtuiging en zelfvertrouwen, met een strot met zoveel power. De pedal steel gitaar gaf aan alles een overtuigende country saus en authenticiteit, die Fisher op zich niet nodig heeft. Hij overtuigt op zichzelf ook voldoende is mijn inschatting. Een echt podiumdier dat leeft voor zijn muziek en dit ook uitstraalt.

Één nummer mocht dan tot twee keer toe de mist in gaan, we lachten samen wat en gingen

verder, keken niet meer terug. Prima optreden met andere woorden dat werd afgesloten met het muzikaal uitzonderlijk en rekstueel bijna vlotte 'Almost Darling'. Prachtig einde aan een goede show.

Zo kwam er een einde aan het 12,5 jaar Snowstar Records feest. Met een stapel platen onder de arm liep ik richting trein. Nog een paar weken, dan komt er weer

een nieuwe release aan: The Fire Harvest. Wordt vervolgd.

Wo.

Voor wie meer wil weten over het label en haar artiesten:

<http://www.snowstar.nl/>

(Alle foto's genomen door Wo.)

Prince (1958-2016) IM

Yesterday evening, diner time. Another great artist past away, which one? Prince. Too young, too early, perhaps by his own hand, OD. Too dumb? At 57 I tend to think so. It's not youthful exuberance and not being able to see the implications, is it?

Prince was never my cup of tea really. I'll admit though that there are some very good songs by the man and to some of them I danced a lot in the 80s and early 90s. 'Kiss', 'U Got The Look', 'Never Take The Place Of Your Man', 'Alphabet Street', 'Sexy MU', '1999'. Yes, they got me moving alright. And there's 'Purple Rain' of course. And a song I'd never heard before, that they played on the radio right after I found out, 'Sometimes It Snows In April'.

The moment Prince started playing his funk, it all became too far out for me, but obviously he touched a lot of people and has a large and loyal fan base around the world.

I went to see him play in 1987 in Galgenwaard, Utrecht. As I said, there were some good songs, but unfortunately he put most of them in a sort

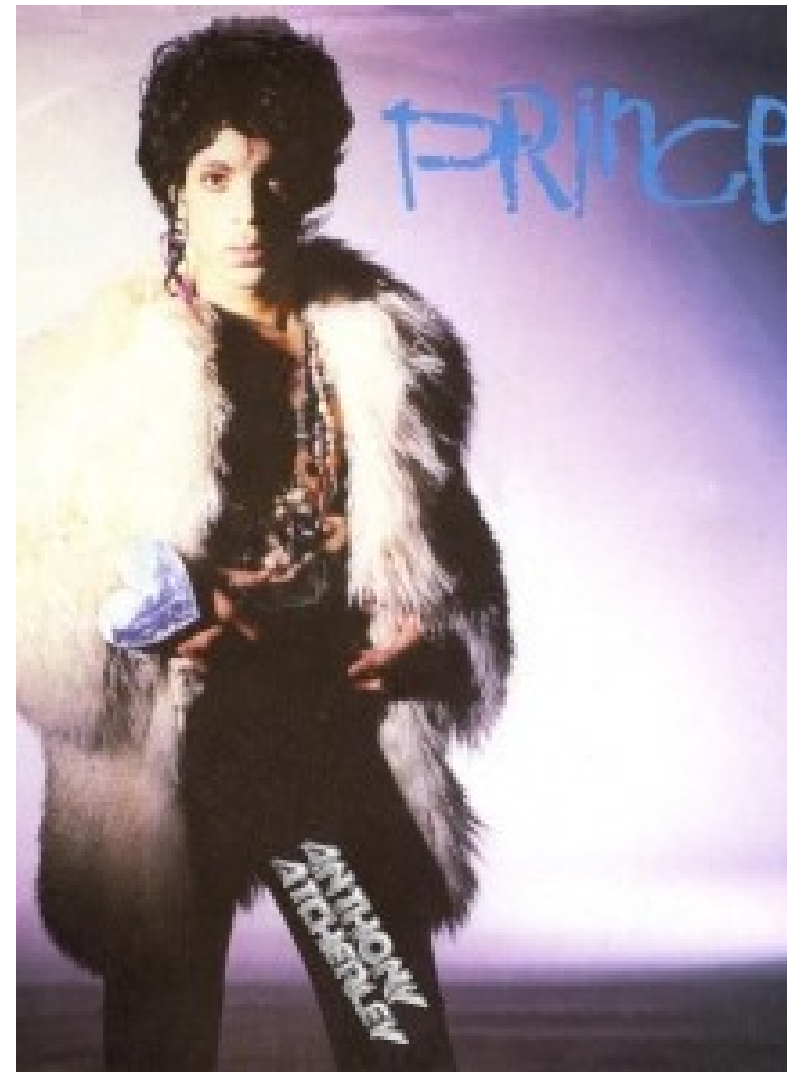
of medley and that was it for me. The 'Sign Of The Times tour' it was called. That was the only prince album I ever bought and there are two second hand ones and a present. All in their sleeves since the 80s.

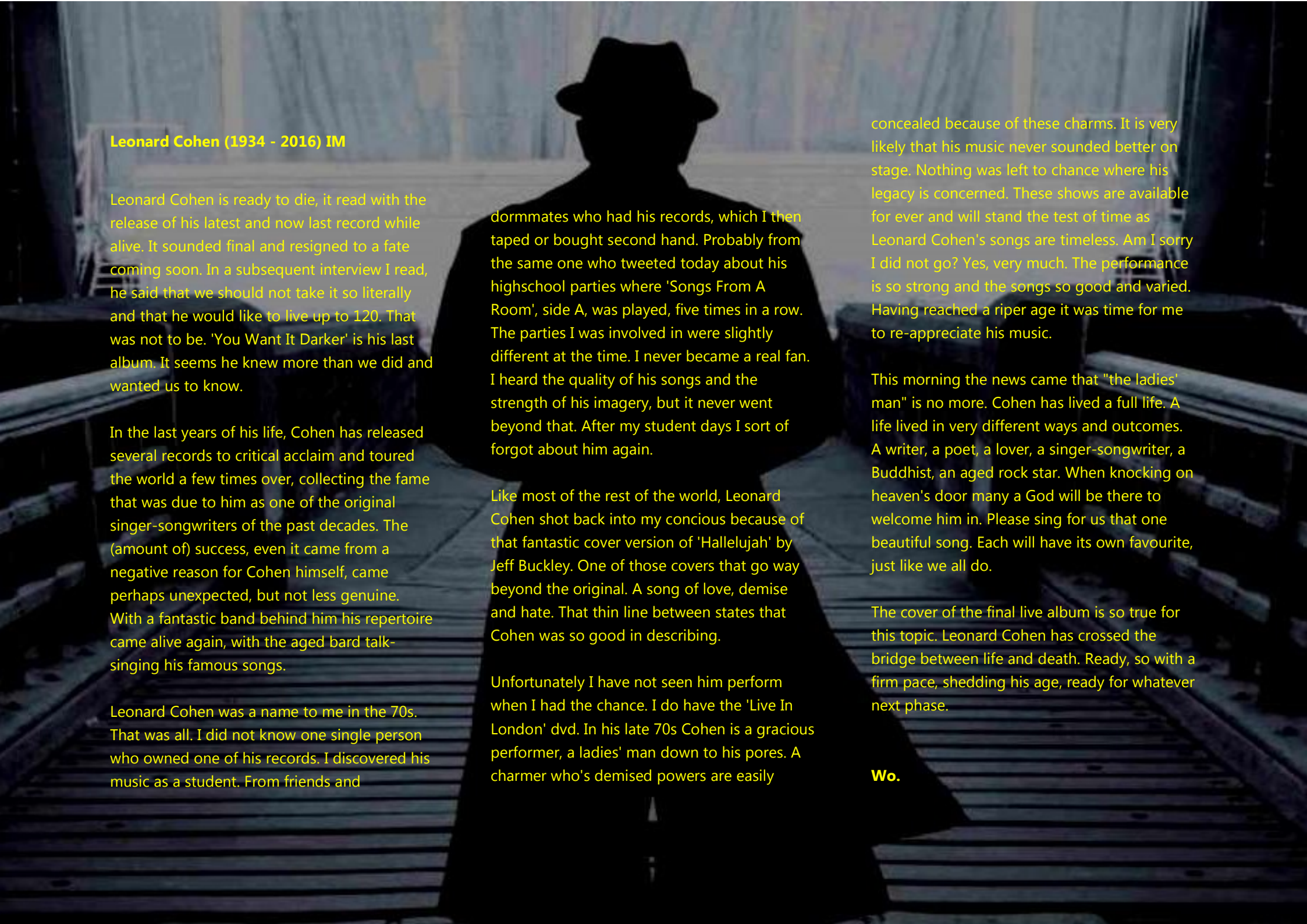
As a person he most probably was extremely obsessive and always working, like true artists are. Always working on the next idea, no matter the consequences. Living in a world of his own. And difficult for himself and the whole world around him. He pre-ended his hitscoreing career himself, before time and ageing did that for him. The TAFKAP period was not the smartest of career moves, although he may have felt better himself.

There were three great "disco" artists that broke really big in the 80s that were born in 1958. It is 2016 and there is only one left, Madonna. As I said, too early.

On top a picture of what I think is my favourite Prince single. With Sheena Easton of all people in the female vocal role: 'U Got The Look'.

Wo.

A silhouette of Leonard Cohen wearing a fedora hat, standing on a wooden bridge with a body of water and city buildings in the background.

Leonard Cohen (1934 - 2016) IM

Leonard Cohen is ready to die, it read with the release of his latest and now last record while alive. It sounded final and resigned to a fate coming soon. In a subsequent interview I read, he said that we should not take it so literally and that he would like to live up to 120. That was not to be. 'You Want It Darker' is his last album. It seems he knew more than we did and wanted us to know.

In the last years of his life, Cohen has released several records to critical acclaim and toured the world a few times over, collecting the fame that was due to him as one of the original singer-songwriters of the past decades. The (amount of) success, even it came from a negative reason for Cohen himself, came perhaps unexpected, but not less genuine. With a fantastic band behind him his repertoire came alive again, with the aged bard talk-singing his famous songs.

Leonard Cohen was a name to me in the 70s. That was all. I did not know one single person who owned one of his records. I discovered his music as a student. From friends and

dormmates who had his records, which I then taped or bought second hand. Probably from the same one who tweeted today about his highschool parties where 'Songs From A Room', side A, was played, five times in a row. The parties I was involved in were slightly different at the time. I never became a real fan. I heard the quality of his songs and the strength of his imagery, but it never went beyond that. After my student days I sort of forgot about him again.

Like most of the rest of the world, Leonard Cohen shot back into my conscious because of that fantastic cover version of 'Hallelujah' by Jeff Buckley. One of those covers that go way beyond the original. A song of love, demise and hate. That thin line between states that Cohen was so good in describing.

Unfortunately I have not seen him perform when I had the chance. I do have the 'Live In London' dvd. In his late 70s Cohen is a gracious performer, a ladies' man down to his pores. A charmer who's demised powers are easily

concealed because of these charms. It is very likely that his music never sounded better on stage. Nothing was left to chance where his legacy is concerned. These shows are available for ever and will stand the test of time as Leonard Cohen's songs are timeless. Am I sorry I did not go? Yes, very much. The performance is so strong and the songs so good and varied. Having reached a riper age it was time for me to re-appreciate his music.

This morning the news came that "the ladies' man" is no more. Cohen has lived a full life. A life lived in very different ways and outcomes. A writer, a poet, a lover, a singer-songwriter, a Buddhist, an aged rock star. When knocking on heaven's door many a God will be there to welcome him in. Please sing for us that one beautiful song. Each will have its own favourite, just like we all do.

The cover of the final live album is so true for this topic. Leonard Cohen has crossed the bridge between life and death. Ready, so with a firm pace, shedding his age, ready for whatever next phase.

Wo.

Bruce Springsteen

14 juni 2016

Malieveld, Den Haag

Het gebeurt soms. Niet zo vaak, maar toch vaker dan je denkt. Dat concertrecensies in de kranten eigenlijk allemaal lovend zijn en dat je het er als toeschouwer geheel mee eens bent. Natuurlijk, soms is het een beetje overdreven. NRC achtte Bruce Springsteen zelfs presidentieel. Nu is daar in de Verenigde Staten op het moment niet zo heel veel voor nodig, maar om de oude rocker nu aan de nucleaire knop te zetten...Levensgevaarlijk, de man zit nog zo vol met energie en testosteron, dat gaat vast niet goed met Vladimir uit Moskou.

Petje af namelijk. Het lijkt wel of hij niet ouder wordt, die Bruce. Ik kon in ieder geval geen verschil ontdekken met bijvoorbeeld de

Springsteen in de Gelredome in 1999. Wat een power, wat een gedrevenheid, wat een stamina. Maar niet alleen hij natuurlijk. De oude garde van de E-Street Band zijn ook allemaal zestigers. Natuurlijk springt Little Steven altijd in het oog. Maar mij viel vooral drummer Max Weinberg (uit 1951) op. Die had er zin in, ongelooflijk! Daarbij mag het jonkie, saxofonist Jake Clemmons (neefje van de in 2011 overleden Clarence) echt een grote aanwinst worden genoemd. Niet zo charismatisch als zijn oom, maar muzikaal doet hij niets voor hem onder.

Het Malieveld is eigenlijk iets te groot voor een dergelijk concert, omdat je met 67.500 mensen wel heel erg dichtbij moet gaan staan om de actie op het podium echt te kunnen zien. Iets verder weg is het dus vooral naar de schermen kijken. Het geluid was slecht in het begin, maar werd gedurende de avond wel beter gelukkig.

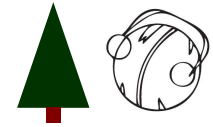
Het concert was dus goed. Erg goed. Krap drie-en-half uur, met wat mij betreft als hoogtepunten Jungle Land, Jersey Girl, Hungry Hearts, Racing in the Street, No Surrender en Born to Run. Kortom: feest, goede sfeer, heerlijke avond gehad.

HareD

(Alle foto's genomen door HareD)

Naschrift van de redactie: de redactieburelen van WoNo Magazine bevinden zich in de nabijheid van het Centraal Station in Den Haag. Een niet ongunstige locatie, die het verlaten van de Hofstad vergemakkelijkt. Een groot voordeel, dus. Uw geliefde redacteur .No maakt hier na gedane arbeid dan ook in de regel terstond gebruik van. Op 14 juni 2016 heeft .No echter uitzonderlijk vroeg huiswaarts moeten keren. Aanleiding daarvoor vormden

ernstig verontrustende geluiden uit de richting van het Malieveld, die werken, laat staan denken volstrekt onmogelijk maakten. Naar verluide was het geluid afkomstig van een uit Diergaarde Blijdorp ontsnapte alfagorilla. Het geluid was inderdaad niet te harden, zoals de auteur van het voorgaande ook al schrijft! Goed om nu in ieder geval te weten om welk alfamannetje het ging. Born to run!

George Michael, 1963 - 2016

It's the second half of the 80s and very early 90s, my university years and the years of great parties on the 7th floor of that ugly highrise in a 1900s street alongside a canal in Leiden. The 7th Heaven we called our home. So when Wham released its farewell single 'The Edge Of Heaven' it was soon adopted as one of our songs for those parties. It wasn't the only one we liked by the band or George Michael though.

Of course Wham and George Michael were no acts for me. Despite that, I did connect to the uptempo work they produced. Let's call it a

guilty pleasure. 'Young Guns' was the first single by Wham and I think the second hitsingle, that I remember thinking 'at least something is happening' in this song. Compared to all the disco of the age. The exuberance of 'Wake Me up (Before You Go-Go)' connected to. It all led to a lot of dancing and singing along to. That Christmas single will be played forever. No matter what I thought about it at the time, it only takes one note for me to start singing along whether I want to or not. I did not like all Wham's songs that much, but a few of them do stick out.

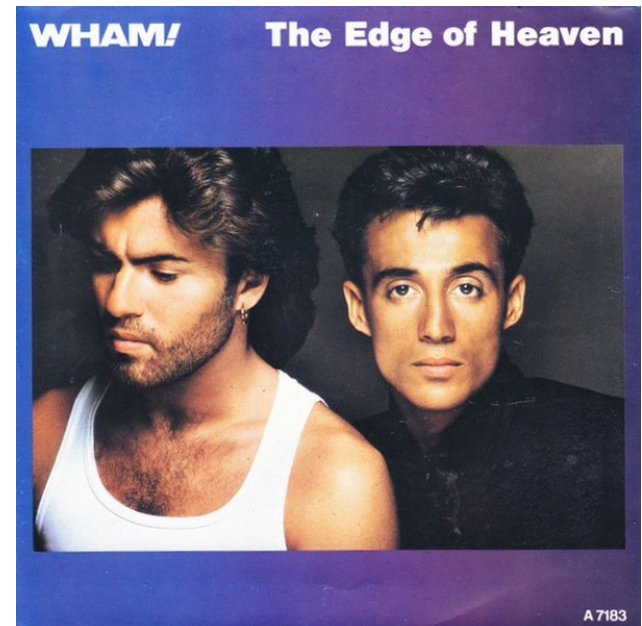
Then 'Careless Whisper' came along. Strangely enough, no matter how soft it was, I had to admit that it was simply extremely well made. No surprises here that it shot to the #1 position. In 1988 the curtain fell for Andrew Ridgeley and thus Wham. What his role was in the duo? I have no idea. The co-penning of 'Careless Whisper' may be seen as the kiss goodbye. The song that leaves him a wealthy man for the rest of his life, if he played it right.

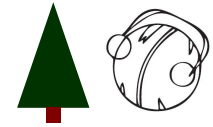
With 'Faith' the solo career of George Michael took off for real. Again dancetunes galore, but with one that stuck out. The funky track 'I Want Your Sex' really did well at our parties. Floormates danced their dirty dreams together

before going back to their respective partners.

George Michael's best song, in my opinion, did not become such a tremendously big hit at the time. 'Freedom 90' holds it all. It has an relentless drive, a great, hypnotising melody and a beat that allows for dancing. And a text that shows that it is a troubled mind speaking to us. Looking back there are quite a few hints in his lyrics, but what did we know? I was only dancing, not analysing inner emotions.

After that my university days were behind me, the dance parties slowly faded from my life and

the music George Michael produced since then all sounded boring to me. He was taking himself very seriously, but musically it didn't do anything for me. It is that in his obituary someone wrote that it was 12 years since his last album, I would not have known. Stopped looking and caring. At the same time his popularity, where his days of old are concerned, has not vanished. My girlfriend is shocked, my sister did not really believe the news at first. There will be many more women in their late 40s early 50s feeling this way.

To me George Michael is a pleasant memory of days long gone. Coincidentally I'm going out tonight with two friends from then and there. What we're going to do? Eat a pizza, see a movie, have a beer. I doubt George Michael will be a topic to discuss though. There's no doubt that he died much too young, I do doubt that he led a happy life. But what do I know?

Wo.

**RE:Freshed Orchestra, Melkweg,
Amsterdam, Maandag 4 april 2016**
Release party

© Jan de Bloois

Een crowdfunding met tot doel het eerste complete album te maken. Dat is geen simpele opdracht met 17 muzikanten die allemaal ook solo optreden en andere projecten doen... En wat is het toch geweldig die dan weer samen te zien als Re:Freshed Orchestra!

Voor mij de sensatie in Nederland van de laatste 3 jaren ! Want het is alweer meer dan 3 jaar dat ze bij elkaar zijn in nagenoeg dezelfde samenstelling. Ze hebben twee keer de Uitmarkt in Amsterdam geopend.

Met bandleider Alexander van Popta (keyboards) en mede-oprichter Furlan Felter als de as van het collectief, omringd door zeer goed geschoolde muzikanten. Van hip hop tot R&B met klassieke invloeden gemixt met

funk, soul en jazz. Ja, wat niet?, zou ik bijna zeggen.

De frontvocalisten Poliana en Esperanza (Pink Oculus) stelen samen met dr. Rum de show. Het is een waanzinnige belevenis dit collectief live te zien. En ja, het was een album release, dus als donateur heb ik trouw de CD meegenomen. Maar eigenlijk is er maar één manier om Re:Freshed te beleven en dat is live! Hopelijk volgt er snel weer een tour.

Eigenlijk doe ik al het talent ernstig tekort door niet iedereen apart te benoemen: de blazers, cello, violen, drummer, DJ, gitarist, bas, percussie... Ik ga dat nu niet doen, maar ik merk daarbij wel op dat iedereen in deze band een toptalent is. En dus zeg ik "ga

ze gewoon zien binnenkort! En laat je re:freshen."

Jan de Bloois

<http://www.uitzendinggemist.nl/afleveringen/1363316>

De Wereld Draait Door, 05-01-2016: The Analogues

Mijn vriendin kreeg een verjaardagscadeau van haar zonen en ik mocht mee. Mee naar een programma dat ik zelden bekijk, gewoon omdat ik niet veel tv kijk. Er zijn zoveel andere dingen te doen, zoals bijvoorbeeld een muziekblog onderhouden en al die andere dingen die het leven zo leuk maken. Natuurlijk heb ik het door de jaren wel eens gezien en zag het enthousiasme bij presentator Matthijs Van Nieuwkerk en zijn gasten.

Op tijd van huis en de rit naar het westen van Amsterdam gemaakt. We lopen de trap van de parkeergarage af, waar een wildvreemde mevrouw ons veel plezier bij DWDD wenst. Dank u wel?! Een wandeling door de motregen op weg naar een van die vele oude gebouwen.

Prachtig overigens hoe dit industriële erfgoed er bij staat anno 2016. Het deed me denken aan het trendy wijkje Gazi in Athene.

Wij mochten om 18.15 uur de studio in. Daar liepen we tegen een bak met gitaren aan en een extreem vol, druk podium. Wie heeft zoveel nodig voor 1 minuut?, vroeg ik mij af. Nou, ik had de avond van mijn leven (een van de avonden dan, vooruit) en zat bij de aflevering der afleveringen. Als band had DWDD The Analogues. Achteraf heb ik er iets over gelezen, maar dat heeft, geen of de verkeerde indruk gewekt, want hier was ik niet klaar voor.

Matthijs van Nieuwkerk heette ons welkom met een uitgebreid verhaal, dat hij vast, ongeveer

zo, vijf keer per week verteld, maar met een enthousiasme, dat mij me enorm welkom deed voelen. Dit staat je te wachten, dit gaan we doen, wat spelregels en de gasten en tafelheer werden aangekondigd. Na de live aankondiging, mocht de band vier (!) nummers spelen.

The Analogues spelen The Beatles. Niet die vier jongens met strakke 1963 pakjes aan en pruiken op en veel yeah, yeah, yeah zingen, nee, gewoon heren van een zekere leeftijd die tot in de finesses de nummers naspelen met de originele instrumenten. Als in alle instrumenten. Met vier blazers en drie strijkers. Leo Blokhuis heeft al een compliment uitgedeeld, dat ik niet hoeft te herhalen. Laat ik het er op houden dat hij niets te veel heeft gezegd. Ik heb Paul McCartney in 2012,

eindelijk, live gezien. Daar heb ik met tranen in mijn ogen geluisterd naar de muziek uit mijn vroegste, bewuste jeugd. Gisteravond gebeurde dat mirakel weer. De muziek van The Beatles zit zo diep in mij, ook al speel ik het bijna nooit meer. Kun je één zijn met muziek? Het heeft er alle schijn van, maar toch vooral met die muziek die tot mij kwam toen ik veel jonger was. Daarna is het niet meer hetzelfde. Hoe mooi of goed iets ook is, daar zit

onmiskenbaar een verschil.

The Analogues gaat uitgebreid onder de titel 'Magical Mystery Tour' door de theaters heen gedurende dit jaar en ik moet mij sterk vergissen als ze hier niet de wereld mee rond kunnen in de komende jaren. Duitsland is al rond vertelden ze gisteren. Er gaat vast meer volgen.

Juist de nummers uit de studio jaren staan

centraal. De nummers die The Beatles zelf dus nooit live gespeeld hebben, waarschijnlijk niet konden spelen in die tijd. Nu kan dat wel, tot in de hele kleine finesses. Een loopje op een derde gitaar? Een deurbel? Een fluitje? Een extra snare drum? Etc., etc. Het is er allemaal. Hearing and seeing is believing. Ik heb gehoord en mocht er bij zijn. Geen 1 minuut, maar vier nummers en drie delen van nummers tijdens de show en prachtige verhalen aan tafel

over hoe een en andere tot stand is gekomen. Vast al een boekje waard op zichzelf.

Niets ten nadele van de sterke, (gespeelde?) emotionele woorden van Prem naar aanleiding van het boek van Charb en ons recht op vrije meningsuiting (komt snel in huis), het enthousiasme van de twee jonge, Belgische regisseurs van Marokaanse afkomst over Tarentino (kaartjes in Eye geboekt), de muziek van The Analogues was het summum. Wel drie onderwerpen die, wat mij betreft, helemaal raak waren.

Ik zal nog steeds niet vaak naar DWDD kijken. Teveel andere dingen te doen. Maar 100% genoten gisteren van de hele show en entourage. Top was het, team DWDD!

Er is slechts een nadeel aan dit verhaal. Die tweede plaat van Royal Parks gaat er in 2016 niet komen. Mijn vriendin stootte mij aan toen de band op kwam, "maar die man kennen we toch"? Inderdaad. Diederik, je zit in een prachtige band met een prachtig verhaal, die geweldige muziek op een fantastische manier uitvoert. Daar mag je, met alle collega's, enorm trots op zijn.

Wo.

(De foto's bij het artikel zijn gemaakt door Wo.)

Zie ook:

<http://wonomagazine.blogspot.nl/2016/05/the-analogues-live-wednesday-18-may.html?m=0>

Klik hier voor de (meer dan een) minuut bij DWDD

<http://dewerelddraaitdoor.vara.nl/media/351753>

Ik ben een keer in beeld. Nou, mijn handen en mijn mobiel tijdens 'Lady Madonna', dat vooraf werd gespeeld en dat leverde deze foto op:

De handen zie je hier:

<http://dewerelddraaitdoor.vara.nl/media/351763>

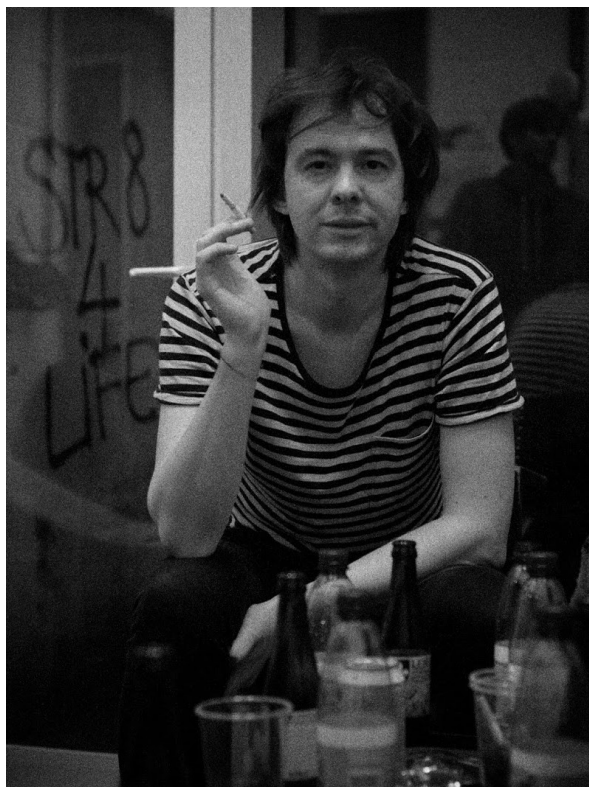
Interview met Gerrit Van Dyck van The LVE

Door Wout de Natris

© WoNo Magazine 2016

Niet alle lezers zullen bekend zijn met The LVE. Hoe wil je jezelf voorstellen?

Wij spelen ingetogen en melancholische popmuziek in een dromerige en intieme sfeer, die regelmatig elegant en zweverig open

bloeit. Referenties die genoemd worden zijn Eels, Devendra Banhart, lo-fi indie en dreampop. Ik denk – dat als je die bijeen gooit – je wel ongeveer bij iets als onze muziek komt

Verder zijn wij 5 jongens en 1 meisje, wij brengen veel samenzang bovenop de al goed gelaagde sound, wij kunnen ons goed relativeren (zie onze clips) en amuseren (zie onze clips) maar tegelijk zijn wij ambitieus en leggen we de lat hoog!

De band is begonnen als een eenmansproject, maar is nu een band. Hoe hebben jullie elkaar gevonden?

Een jaar of vijf geleden vond ik dat het tijd was om de kleine, zweverige liedjes die ik al een tijdje in mijn eentje opnam eens deftig vast te leggen. Die nummers pasten niet in de set van de groepen waar ik toen bij speelde, maar waren wel mijn eerlijkste songs en het meest 'ik'.

Sara had ik al een paar keer gevraagd om op die lo-fi demo's mee in zin te zingen, en ook Thomas had al eens slide gitaar en keys ingespeeld op zo'n demootje.

Ik kwam terecht bij Joes en zijn SputnikStudio

en wij begrepen elkaar meteen, hadden daar amper woorden voor nodig.

Op korte tijd namen we de eerste EP op, Joes speelde bas en drums in, percussie en synths. Thomas kwam een nummer meezingen en keys inspelen, Sara kwam zingen en Bert een solo inspelen. Rienk maakte de hoes en toen zat ik met een probleem: hoe ga ik die plaat live spelen?

Met de druk van een eerste optreden in zicht viel de puzzel in mekaar: die puzzel was eigenlijk niet moeilijk te leggen. Iedereen die aan de EP mee werkte kwam in de groep terecht en we waren vertrokken!

Is er echt een moment aan te wijzen als omslagpunt?

Zeker. Toen we samen begonnen spelen waren we nog niet echt een band. De mannen en vrouw van de groep zijn allemaal super getalenteerd, maar speelden in't begin gewoon de plaat na – zonder daarin echt heel veel van zichzelf te steken.

Na een 20-tal optredens begonnen we nieuwe nummers te maken en dat ging op een nieuwe manier: ik neem een crappy demo op, daarna maken we daar met zijn allen een nummer van. Het eerste nummer dat we zo echt als band maakten was Milky Sea, kort daarna namen we

Love When You Don't Want It samen op. De groep groeide mooi synchroon muzikaal en interpersoonlijk – het klinkt en klikt echt prachtig goed tussen ons. Dat is echt niet vanzelfsprekend en maakt me echt blij.

Als je een voorbeeld mag noemen wat de invloed van een band om je heen hebben is op een nummer t.o.v. alleen werken, wat zou je dan noemen en

waarom?

Ik werk graag alleen, maar vooral in beginfase. Ik speel heel graag met muziek – experimenteren en prulletjes maken. Ik doe dat in mijn 'kajuit', dat is mijn mancave – mijn torenkamertje waar ik me goed voel en ver weg van alles dingen maak.

Ik heb al in veel groepen gespeeld, maar bij The LVE heb ik een droomgroep om me heen: in eerste instantie denk ik omdat iedereen heel goed weet (of net niet) wat we doen – we delen een visie en ego's staan niet in de weg. Er zijn geen secret agenda's.

Dat we zo nummers kunnen maken en spelen zorgt voor een meerwaarde – de groep werkt backings mee uit, arrangementen, ieder gooit zijn magic op het geheel ... En dat alles samen maakt The LVE. Ook Joes, onze producer, is een man bij wie ik me van in't begin heel goed voelde en met wie ik de visie over platen maken en opnemen deel. Wij zijn niet bang om een nummer express slecht op te nemen met een cassette recorder, of om iets totaal anders te doen dan we in't begin van plan waren. Eigenlijk zou je een eerste demo eens moeten vergelijken met een eindresultaat en dan heb je het antwoord op je vraag: als je de demo's

door de groepsfilter en de producerfilter haalt – dan krijg je pas echt The LVE!

Voor de release van het debuut album is er besloten tot een naamswijziging. Was er een speciale reden voor?

Lightning Vishwa Experience, die naam stamt uit de MySpace-tijd. Of van nog vroeger:

Lightning Vishwa was mijn bijnaam op de middelbare school. Ik gebruikte die naam als alter ego op MySpace voor wazige experimentjes. Toen de eerste EP opgenomen werd twijfelde ik tussen Vishwas of Lightning Vishwa Experience, we gingen toen voor de laatste optie.

Ondertussen waren we het toch wat beu dat mensen al afhaakten voor ze heel de naam hoorden, altijd verkeerd uitspraken (op tv, op de radio), en we vonden ook niet meer dat die naam de lading goed dekte. Wel jammer voor diegenen die de naam onder de knie kregen: respect aan jullie allemaal!

We maakten een lijst met 3000 alternatieven, om te eindigen bij Vishwas of The LVE. Het werd The LVE – vooral omdat Rienk daar het mooiste logo voor maakte. Klinkt iets catchier en past mooi bij wat we doen denk ik. Al blijkt het nog moeilijk om uit te spreken – raar maar waar, haha. The Love, The Live, The LVA ... ☺.

Op het album zitten twee verwijzingen naar 'Here Comes The Sun' van The Beatles. Wat betekent dit nummer voor je?

Het is een van mijn lievelingsnummers en ik zit er vaak mee in mijn hoofd. In jazz solo's worden wel eens quotes gespeeld van andere nummers, dat vind ik altijd leuk. Op de repetitie vinden vooral Sara, Rienk en Bert het heel leuk om telkens als ik een nieuw nummer heb daar iets van Anouk, Eagle Eye Cherry of Alanis Morissette over te zingen, alsof het gepikt is. Tel die factoren samen en dan leek het mij wel leuk en gepermitteerd om af en toe een hint naar dat prachtig nummer te geven!

Wat zijn andere invloeden met betrekking tot de muziek op deze plaat?

Joes is zeker een invloed. Joes is onze drummer en producer, hij runt Sputnik Studio's. Hij heeft een heel fijn beeld van platen maken: heel deskundig, maar met heel veel gevoel en steeds met een link naar echt zijn, naar amuseren, naar voorzichtig experimenteren. Hij heeft dus zeker invloed gehad op de sound van deze plaat.

Iedereen van de groep heeft er ook wel zijn of haar eigen stempel op gedrukt, dat heeft zeker ook de muziek mee gemaakt

De muziek die ik of wij veel hoorden in de periode dat we de plaat opnamen speelt ook altijd wel een rol denk ik. Dat gaat dan van Beach House over The Beatles, van Devendra Banhart via Little Joy naar Youth Lagoon, van Eels tot Paul Simon en van Motown en Soul weer naar echte popklassiekers!

Hoe komt een "gemiddeld" The LVE nummer tot stand?

Ik schrijf een nummer thuis, op mijn gitaar en neem dat op via mijn tascam 8-sporen opnamebak. Ik voeg soms al ideeën toe voor backings, keys, tweede gitaar en bas – vooral om de gewenste sfeer al een beetje duidelijk te

kunnen maken. Het is moeilijk om een sound die in je hoofd zit uit te leggen, dus een eerste 'sfeer' maken helpt wel om sneller te kunnen werken.

Dan neem ik die demo mee naar de training (zo noemen wij onze repetities), laat het horen en meestal doet ieder dan toch een beetje zijn zin 😊. Omdat ik mijn groep echt vertrouw en bewonder en wij heel goed weten wat ons gemeenschappelijk doel is, gaat niemand voor

een egotrip en wordt het nummer er enkel beter van.

Soms gaat het heel snel: milky sea was op twee uur klaar. Soms duurt het jaren: Little Sunny heeft een 10-tal arrangementen gekregen voor we tevreden waren.

'Closer' is de nieuwste single. Daarvoor zit 'Bags', die volgde op 'Love When You Don't Want It'. Dat lijkt een mogelijke, misschien zelfs onvermijdelijke volgorde. In hoeverre zijn je songs autobiografisch?

Mijn nummers beginnen heel vaak autobiografisch. De volgorde die je nu aanhaalt klopt trouwens ook wel, haha.

Maar ik moet dat autobiografische wel nuanceren. Mijn eerste teksten zijn vaak heel hard, direct en persoonlijk. In de beginfase schrijf ik meestal enkel een eerste strofe en een refrein. Als ik dan achteraf dat nummer ga afwerken, trek ik het thema vaak open en leef ik me in in verschillende personages die dat thema op hun manier kunnen meemaken. Ik maak de nummers vaak ook iets minder persoonlijk, de eerste teksten zijn soms echt wel heel hard.

Ik vind het wel grappig en interessant dat mensen zich in de teksten herkennen en mij

dat vertellen, maar dat het vaak heel andere verhalen zijn dan het verhaal dat ik in gedachten had. En dan is het opzet van de tekst open te trekken wel zeker gelukt.

‘Bags’ gaat niet alleen over gemis en opnieuw beginnen, maar ook over een definitief gemis. Verwerk je grote gevoelens in je teksten en muziek?

Eigenlijk wel. Niet altijd, maar wel vaak. Mijn nummers kunnen ook over dromen gaan, maar ze gaan vooral over gevoelens. Ik ben door een diep dal gegaan en veel en diep verlies moeten meemaken, dat heeft lang invloed gehad op mijn gevoel en veel nummers op de plaat gaan dan ook over het verliezen van mijn vader of ander verlies dat daarmee gepaard ging. Ik ben toen zelf een beetje gestorven en heb mezelf opnieuw moeten vinden en opbouwen. Daarover schrijven is louterend: zeker als ik blij ben met het nummer. Ten eerste ben ik dan blij omdat ik iets moois gemaakt heb, ten tweede is er dan toch iets weg uit mijn vaak chaotisch hoofd.

De opener ‘Hello’ wijkt totaal af van de rest van het album. Wat is het verhaal achter deze collageachtige song?

Axis / Bold As Love van Jimi Hendrix vind ik een topplaat. Die plaat heeft een heel coole, korte

intro die toch al iets lost over de plaat. Met deze intro wou ik extra in de verf zetten dat wij met The LVE vrij zijn en doen wat we willen. Onze plaat is een mix van tradionele popsongs, lo-fi indie, breed uitgesponnen arrangementen en heel directe nummers.

Ik wou ook onze fantastische zangeres Sara laten spelen: zij heeft – buiten de bas – alle

lijnen in die intro gezongen. Daar zitten veel quotes in van nummers die achteraf op de plaat volgen. Joes, onze producer en drummer, houdt van goeie grooves en dat zit er ook mee in. En los daar van vind ik zo’n spelerei leuk om een plaat mee te beginnen. Maar intro’s: er zijn lovers en haters ☺.

Wat zijn de Milky Seas?

Milky Sea is zo'n nummer dat echt vanzelf tot stand kwam. Ik zat al 2 dagen met een tokkeltje in mijn hoofd en elke keer ik voorbij mijn gitaar liep begon ik dat te spelen. De derde dag kwam ik na mijn werk thuis en de tv stond op National Geographic. Een oude Schotse kapitein vertelde over de mooiste herinnering in zijn leven: varen op een Milky Sea. Als je 's nachts op de oceaan vaart is er een heel kleine kans dat bepaalde algen door de stand en het licht van de maan appelblauw zeegroen gaan kleuren en die belichten van onder uit de oceaan. Dat is nooit gefilmd geweest of op foto vastgelegd, zo zeldzaam is dat. Die kapitein vertelde dat hij daar vaarde, onder de sterrenhemel, op een magisch verlichte oceaan. Ik vond dat echt mooi en nam een blad papier, schreef de tekst neer in 5 minuten.

Wat is het verhaal achter de enorm leuke videoclip van 'Love When You Don't Want It'?

Wij zijn geen fans van de U2-achtige clips. Er zijn al genoeg bands die zicht iets te serieus nemen, wij gaan niet ons best doen om er om ter coolst uit te zien. Wij zijn ook DIY-mensen – wij maken al onze clips volledig zelf: concept bedenken, locatie vinden, danspasjes uitzoeken, kledij scoren, monteren ... Voor deze

clip was de inspiratie de Motown-clips en acts van groepen als The Temptations. Die hebben prachtige choreografieën en geven echte shows – wij gingen dat eens naspelen.

Onze kledij zijn we gaan halen in H&M – die kan je de dag erna terugbrengen en je krijgt je

geld terug :-). De choreo heb ik verzonnen in mijn living, gefilmd en aan de band geleerd. Die is grotendeels mislukt in het eindresultaat – dat maakt de clip weer extra leuk! Rienk, onze bassist heeft leuke achtergrondjes gemaakt en de algemene sfeer hebben we bedacht door

wat foto's en filmpjes te bekijken van Motown artiesten.

Los daarvan is dat iets wat we goed kunnen, clipjes maken. Zijn altijd heerlijke avonden. We lachen ons kapot en gaan altijd super goed gezind naar huis. ☺ Soms denken we op voorhand 'my god ... wat gaat dit worden', maar na montage door Rienk is het resultaat altijd wat we hoopten dat het zou worden of nog beter. ☺

'The LVE' is gemaakt tussen wat ik gemakshalve het leven noem. Was het moeilijk om de plaat te maken tussen alles door?

Dat vind ik een goede vraag ☺. Evident is dat niet. Maar als je iets echt heel graag doet maak je daar tijd voor. Ik ben door heel harde en heel mooie zware tijden gegaan. Maar ik hou zoveel van muziek en onze groep dat ik daar altijd tijd voor maak. Ik laat daar slaap en een sociaal leven voor vallen ☺.

Wij werken ook zonder management en ik heb heel veel tijd gestoken in het promoten van het album of met praktische zaken. Dat is minder leuk, maar als je een album maakt waar je in gelooft en veel uit wil halen moet je ook die investering doen.

Het album is gemaakt over een lange periode. Wat voelde je toen hij er echt lag?

De plaat was grotendeels opgenomen en plots had ik het gevoel dat de nummers té goed waren: te goed uitgewerkt en opgenomen, te

nemen (hi on love, dance dance dance) en om de intro ineens te prutsen. Heel leuk om die nummers op een andere manier op te nemen. En bijvoorbeeld express te kiezen voor weinig sporen, voor crappy klinkende instrumenten,

groots. Ik voelde me een beetje verdwaald van wat ik als groep wil doen: een soort wereld creëren waar veel kan, daar horen ook lo-fi songs en experimenten bij. Ik zei dat tegen Joes en we besloten om een paar nummers op cassette recorder op te

voor de basis. En plots begon de plaat wel te kloppen. Rienk maakt de prachtige hoes en plots klopte alles. Wat ik toen voelde? Groot geluk, trots, onzekerheid (wat gaan de mensen er nu van vinden), ambitie en drive 😊.

Wat zijn de plannen voor de komende periode?

Ik ben juist bezig met mijn jaarplan ☺.

We willen nu veel spelen om onze plaat 'The LVE' maximaal te promoten. Ook in Nederland, trouwens! We plannen nog twee singles (februari en april) en gaan proberen airplay te krijgen en zo nog meer optredens te versieren. In de zomer graag een paar festivals, in het najaar willen we nog eens een LVE & Friends avond organiseren (we nodigen dan bevriende bands uit om met ons mee te spelen, vorig jaar voor 't eerst gedaan en was super).

Wij zullen zeker nog voor een paar verrassingen zorgen dit jaar, dat is zeker. Hou ons goed in de gaten op onze [Facebookpagina!](#)

En in het najaar volgt een nieuwe single, de song of songs, zeg ik dan graag – hij zit in mijn hoofd maar is er nog niet helemaal uit! ☺

(Foto's bij dit interview verzorgd door LVE)

Mexicaanse Oorworm

Ik ben naar Mexico gekomen

Inclusief een vertraging van ongeveer twee uur op Schiphol, en een overstap van 3 uur in Atlanta duurde dat, van deur tot deur, zo ongeveer 22 uur en 25 minuten. Maar dan ben je wel in

Het land van liefde en van zon

Guadalajara om precies te zijn, waar op elke straathoek een bewapende bewaker staat. Maar inderdaad, ook veel stelletjes die kusjes stelen, en in December een aangenaam zonnetje met ongeveer 25 graden.

t'was in de schaduw van de bomen

dat net als in dromen Een sprookje begon

We luisteren naar Maria (Mary) Servaes-Bey, Koningin van het levenslied. Naar een opname die in mijn jeugd jaren in mijn geheugen is gegrift. Voor dit lied had ik alleen maar de associatie nodig om hem een week lang als een oorworm mee te mogen dragen. Zo'n oorworm heb ik wel vaker, als ik naar Londen ga dan komt er een heel album van the Herbalizer langs, en wanneer Los Angeles de eindbestemming is, dan Screen Writers Blues

van Soul Coughin. Dat zijn oorwormen waarmee je thuis kunt komen, ik zit opgescheept met deze.

*ik was daar op een groot fiësta
ik zag daar en cabbalero staan*

Een roffeltje op de trommel, een stelletje trompetten, het lijkt bijna een echte mariachi band. Ik heb echter toch het vermoeden dat de componist en de tekstdichters hier nog nooit in hun leven geweest zijn. De uitvoerenden zijn ook te zuiver. De mariachi die hier tot je doordringt is nooit helemaal zuiver; muzikanten komen uit de buurt, niet uit het conservatorium.

De oorworm houdt vol.

*we dansten samen toen een
rumba
En daar bij die rumba is alles
ontstaan*

De Rumba! De Rumba? Die komt toch echt uit Cuba, en lijkt bovendien in de verste verte niet op een mars met tromgeroffel en trompetten. Integendeel, het is een ietwat lome dans gekenmerkt door het syncopisch geklik van claves. Ik kan me wel voorstellen dat daar allerlei mooie dingen bij ontstaan, niet bij de band van Servaes-Bey

*Gitaarmuziek klonk door de
Mexicaanse nacht
Gitaarmuziek heeft liefde voor ons
meegebracht*

De muzikale overgang in dit gedeelte van het lied is geweldig, zo vind je er niet veel in het levenslied. Het is alleen jammer dat die trompetten de hele tijd door die gitaar heenschallen. Het polonaise dansende publiek in de jaren 70 botste bij deze overgang tegen elkander om bij het de volgende strofe weer vrolijk op gang te komen.

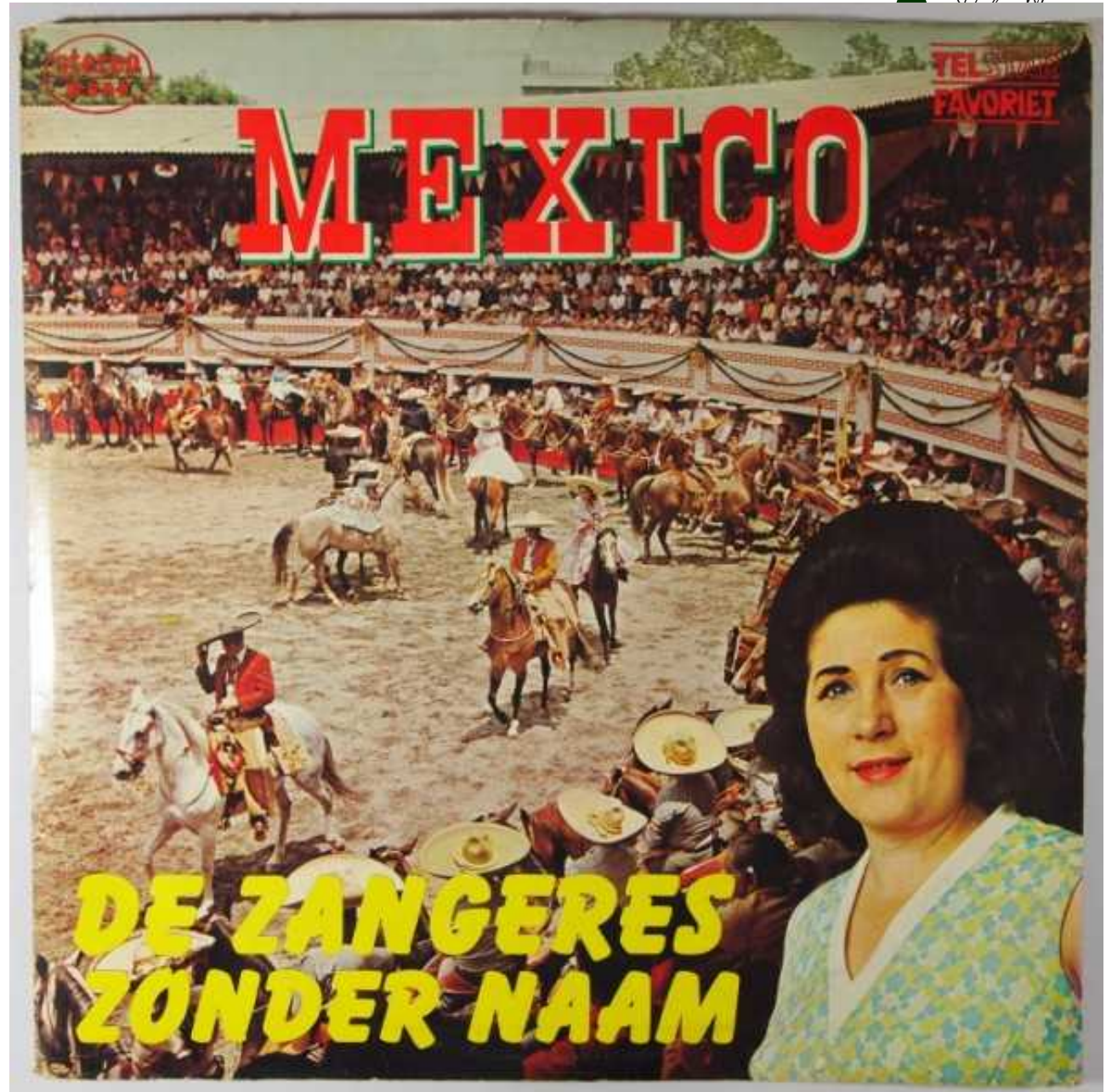
*Ik zal er altijd blijven wonen
Geef andere landen graag kado*

Ik heb zo het idee dat mevrouw Servaes-Bey een staatsrechtelijke vergissing begaat, maar mijn zegen heeft ze. Als ze de VS en Engeland maar aan iemand anders geeft, daar zit ik niet op te wachten.

*Ja het blijft me steeds bekoren
want ik heb mijn hart verloren
in het mooie Mexico*

Door dat gescharrel met die Rumba dansende caballero is Mary niet alleen haar hart maar ook haar verstand verloren. Toen ze dit lied zong was ze notabene vijftig jaar oud. Je zou toch denken dat je op die leeftijd niet ten prooi valt aan een lover-boy. Wie weet was mevrouw wel een zogenaamde cougar. Nu al niet iets om in plein publiek trots op te zijn, toen zeker niet. Vandaar natuurlijk die poging tot anonimiteit: Zangeres zonder naam.

*Mexico, Mexi-iiico
oh land van al mijn dromen
Met de gitaarmuziek
bracht je de romantiek
voor hem en mij*

Goed we weten allemaal dat de kracht van het lied in die 'Mexi-iiii-cooooo' uithaal zit. Daarom nog een keer en nog langer. Als je een beetje je best doet hak je tijdens deze uithaal zo drie Tequilas naar binnen. Pak je fles.. daar gaan we weer:

*Mex-iii-ico, Mexi-iiii-iiii-iiii-co
ik blijf er altijd wonen
je bent me alles waard
een paradijs op aard
ja dat ben jij*

Ik ben nu een week in Mexico en ik ben de oorworm die dit lied door mijn hoofd schalt helemaal zat. Tijd om 't beest te verzuipen in de mescal.

Olé!

OMK

Naschrift van de redactie: uw redacteur heeft hardop zitten lachen bij het lezen van dit stukje! Zo was WoNo Magazine ooit bedoeld!

Keith Emerson (1944 - 2016) IM

Recently Keith Emerson died. He took his own life, for reasons unknown to me, at the age of 71. To me he is mostly a famous name, not a musician I revered. At the age of eight I certainly had heard him play his organ on 'America', The Nice's cover of that famous song from 'West Side Story', that I already knew because my uncle had that album and played it regularly. Although I did not fully realise it at the time; this is what an extremely musical mind can do with music. To be an original with someone else's compositions. Fairly recently I reviewed the first The Nice's album on this blog in my 1968-1969 albums containing hitsingles of the day series. It showed some mixed emotions on the album.

Keith Emerson joined Emerson, Lake & Palmer of course, but that was too much classic rock for me. 'Lucky Man', 'Fanfare For The Common Man' and 'Peter Gunn' were hits, but after that silence in my universe as far as Keith Emerson is concerned. After having read the below, I am tempted to retry over 40 years down the line.

For me ELP is three songs and a single try at 'Pictures At The Exhibition'. 'Fanfare' and 'Peter Gunn' are mind blowing versions of the original

songs though. The above is just my introduction. This is what this post is really about.

On the passing of Keith Emerson I received an e-mail from a colleague from the U.K. that I discuss music with regularly, having discovered each other's passion. A colleague of Mark, Gary joined in. A story developed of musicians having made a lasting impression on these men in their younger days. I was allowed to share the conversation with you.

As I wrote, it all started with an e-mail from Mark, without me having an inkling of what

would happen next:

"Just heard the shocking news about Keith Emerson's suicide. This is turning into a very sad year for our generation of music fans. I remember Wout saying when we met earlier this year after Lemmy's and Bowie's deaths: 'who's next?' We are now finding out, very sadly".

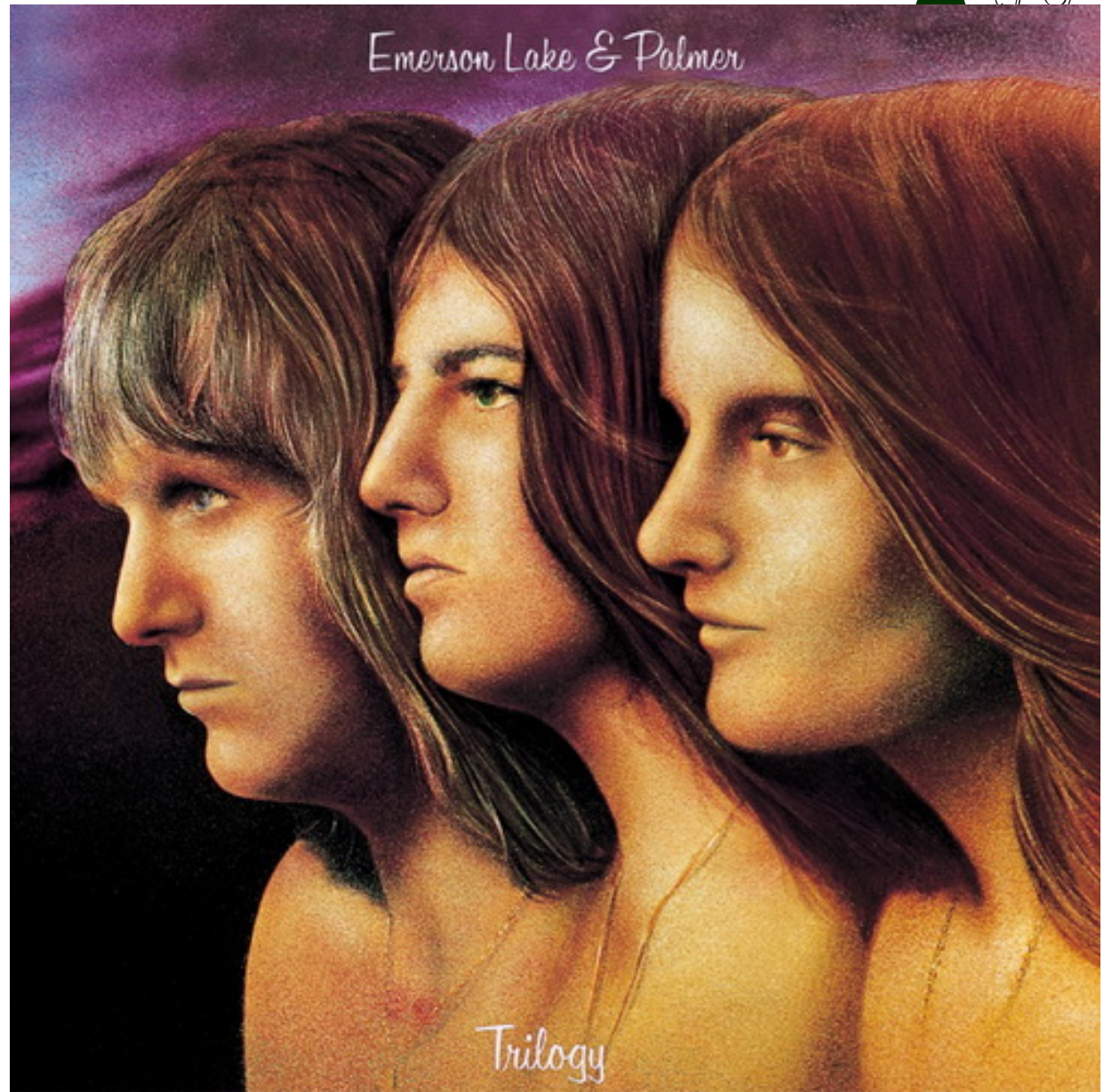
I responded as follows:

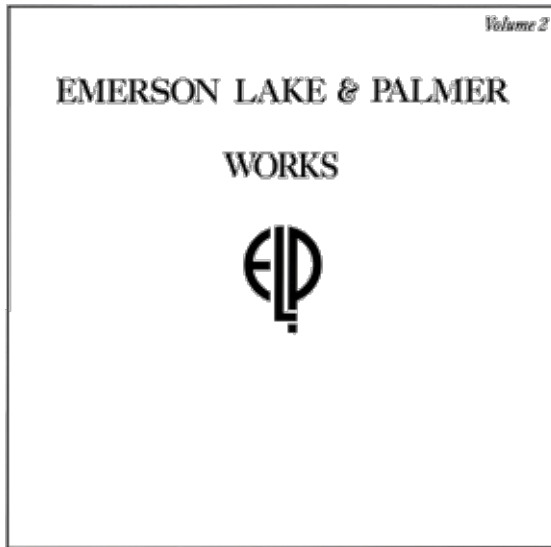
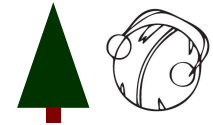
"Every time I open Twitter and see a pop star of a certain age trending, my heart skips a beat. I have never been an ELP fan, but they certainly have made some impressive music.

And, let's not forget George Martin".

Mark responded:

"Yes, George Martin's passing was very sad news for Beatles fans but not such a shock as he was in more ways a link back to the previous generation and we might well have asked 'oh, yes George Martin who produced the Beatles records: er, is he still alive?'. He was a critical factor in the magical Beatles mix of converging genius and fortuitous opportunity. He guided them on the essentials in the early days - for

example how fast to do songs like Please Please Me so that they were catchy enough to chart. They soon learnt that themselves and George Martin helped in a very different way from 1965's Help album onwards when the group started to innovate in the studio: he helped them do that because he had the skills from working with studio musicians in the 1950s, for example how to orchestrate their ideas; technically because he helped to make sure EMI invested in new technology like multi-track recording; and artistically he proved to be on the same radical wavelength as John and Paul so knew instinctively how to enhance and realise their ideas.

I think you could say Keith Emerson in The Nice and ELP represented our generation's effort to link rock'n'roll to classical music and to be transformed and inspired by it. Although progressive rock proved to be a dead-end artistically of course, it was important for exploring how rock music might mature and be recognised for its artistic worth - so it was a key phase that rock music had to go through and Keith Emerson truly shone at its zenith. His apparently desperate death by his own hand makes his passing even more shocking. As my personal tribute I will go out and buy a replacement vinyl copy of Trilogy for the one which I bought and proudly sported in my penultimate year in secondary school all those years ago".

After which Gary joined:

"This is just too sad.... Keith Emerson was my musical idol and inspiration. As Mark will know I am a huge ELP fan, seeing them for the first time at Wembley in 1974, it was the most spectacular concert I have ever seen, quadraphonic sound, (for the time) innovative lighting effects and the bass of Emerson's Moog made the hairs on my legs vibrate in

sympathy! The music and musicianship was superb....

I can honestly say that it was the best gig I have ever been too and nothing I have seen ever since could match (except maybe ELP at the Albert Hall 18 years later in 1992)....

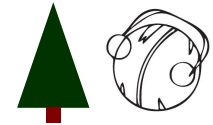
I am heart broken at Keith's passing not only as I felt a close connection to him, the fact of his death and the way he went, but also because it means I will never see ELP play live again...

RIP Keith, your music, musicianship, showmanship and inspiration will live on forever.... I will never forget, and I think many others will cherish your memory...

Wout, you are right.... what is it with 2016? A huge part of our musical heritage has now passed and I fear we will never see its like again.... A golden age of music is passing....".

As things go in the U.S., some things are not private. So for those interested Mark sent the following link:

<http://www.theguardian.com/music/2016/mar/16/keith-emerson-death-suicide-emerson-lake-and-palmer>

Gary followed up with his post to the Emerson, Lake and Palmer Appreciation Group on Facebook:

"It occurred to me yesterday that if Keith was able to see the profound outpouring of grief, tribute and love from everone on this FB Group as well as from other sources, I think he would be astounded and amazed..."

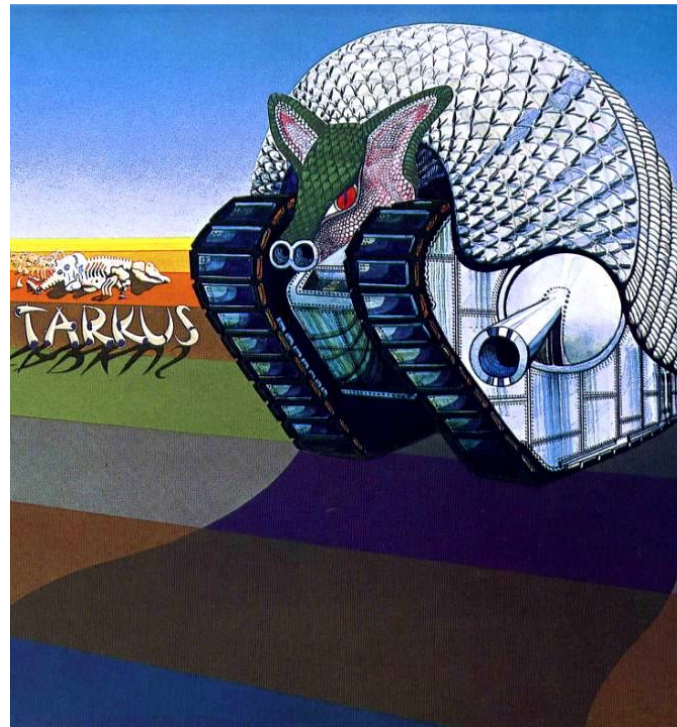
"Even though I am still pretty much in denial that he is gone, I am starting to feel a deep connection with all of you who so publicly are declaring their sadness, feelings, thoughts and memories. I hope that you all feel as I do, that we are no longer alone, even though Keith has left us? And that we can be sure that all of us will never forget him, his music and his legacy?"

I hope that if Greg and Carl, Keith's family and close friends see this huge outpouring of emotion from this FB group, that they will also not feel quite so alone and that there is at least some comfort knowing others also are grieving?

I also hope that Greg and Carl will feel that they are also held in such high regard by us all (and if anyone is in contact with them, please do let hem know on our collective part)....

Please do not forget Keith, ...please do let Greg and Carl know that they are also loved, highly respected and revered..... I think Keith, Greg and Carl became a very important part in all our lives. I hope that they will now know this and also begin to understand that it will always be that way..... From the Beginning....."

For those on Facebook, you can read more on the impact of Keith Emerson on his fans here:

<https://www.facebook.com/groups/162530520477144>

The way music and musicians impacts men could not have been described in a better way, I think. This happens at a time when we are most impressionable - or it does not happen at all, is my experience. All that comes after is compared to what we see as our standard. Unfortunately this means that the three of us have to brace ourselves for more rockers of the 60s and 70s to pass away in the near future.

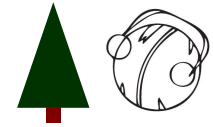
Their music will live for ever. Just click on the link below and you are catapulted back to the 1970s. Music, long hair, psychedelia and all. But above all: music.

With many thanks to Mark Carvell and Gary Hunt for sharing their thoughts, emotions and appreciation of Keith Emerson,

Wo.

PS: op 8 december 2016 overleed Greg Lake, toen Marc en ik in Mexico waren en OMK zijn inspiratie opdeed.

<https://www.youtube.com/watch?v=4igIQ2TOASg>

Interview with guitarist Roeland Scherff and drummer Eddie Jensen of Elenne May

Roeland

In reviews I call you an atmosphere master. How do you determine what to play for Elenne May?

It depends on what the song needs. First I look at the lyrics, and what the atmosphere will be. Elenne always has some clear ideas about that. Besides that I check what the other instruments are doing and then I fit my parts to that. I learn a lot from just listening and thinking what I'd like to hear as a listener. And that might be nothing at all sometimes.

Do you even know how to play a chord? ☺
Haha, yes, no problem. Actually my knowledge of chords allows me to simplify things and sometimes play single notes instead of complete chords. I know which notes are needed if Eveline plays a certain note and I know which notes I can leave out to still have a 'complete' sound. And when Elenne plays the chords on synth than I take an even more melodic role.

What is your guitar and effects of choice?
For this album of Elenne May it is mainly my Fender Jazzmaster. It has a very warm and

direct sound. It suited very well the image I had in mind for the sound of the complete album which was organic (Veggie) and warm (Dessert). For effects: I almost always have my reverb on 5. I Can't play without! And for an extra edge I add a bit of drive.

You also play piano. Did you have a musical upbringing?

Yes. I actually started on piano when I was 6 years old. I studied a very short time at the classical department of the conservatory but I didn't finish that study. I still play and write a lot on piano. I picked up the guitar much later when I was 16. Three years later I got accepted at the Pop Department of the Conservatorium van Amsterdam as a guitarist. I was asked as a pianist in a band in highschool but we soon found out that we needed a guitar player

Foto: Wo

badly. When we couldn't find anyone I decided to just start by myself. The day after I started playing guitar I broke my left wrist. I didn't take it as a sign though, so I'm still playing guitar.

Who influenced you most as a guitar player?
Ahhh, so many. But for Elenne May it would definitely be Adrian Utley from Portishead. Every note he plays is just right! I mean: he doesn't play much but what he plays fits perfectly in the composition as a whole. Listen for example to Nylon Smile where he plays one note, the beginning of a melody which kicks in after 2 minutes.

Eddie

How is it to play drums in a band that allows so many silences?

I guess you mean silence as in me not playing. it feels great! I never liked playing for the sake of making sound. If there are parts where I don't know what to contribute, or have the feeling that it doesn't enhance what the rest of the band is playing I rather don't play. So I'm glad that I have the freedom to choose when and what to play.

I noticed that you switch between several playing techniques for the songs. When do you know that it is right?

I never know for sure because I think there is not one right thing to play for a particular song, so I can only go for what I think the song needs in the moment. I love to experiment with different sounds, to see how far I can go in as many aspects as possible. It's very different for each song. sometimes I hear a specific sound immediately and if feels good, so I stick with it. For other tunes I have to try around until I think "yes this is it". It can always happen though that the next day I think "no" the song needs something else or even "this place needs a different sound."

Wo.

**Interview Bettie Serveert,
Hedon, Zwolle, 3 december 2016**

*Door Edwin van de Haar
© WoNo Magazine 2016*

Via Wo. kreeg WoNoMagazine de kans om de leden van Bettie Serveert te interviewen, voorafgaand aan hun optreden in het Zwolse Hedon. Een zeer gewaardeerde buitenkans voor ondergetekende, fan van het eerste uur. In een heerlijk ontspannen en open sfeer

namen Carol van Dyk, Peter Visser en Joppe Molenaar ruim de tijd voor vragen over hun nieuwe cd Damaged Good, hun inspiratie, de ervaringen als band in de afgelopen 25 jaar, en zij waren zelfs niet te beroerd om ook nog

Betty op de bank bij Dr. Edwin

enkele vragen te beantwoorden uit de categorie 'suffe fanvraag'!

Damaged Good

Hoe ging het productieproces? Deze plaat is in Amsterdam gemaakt, in plaats van België zoals jullie vroeger wel deden?

'Carol: Ja klopt, alles is in Amsterdam gedaan, dat was makkelijker.

Werken jullie met een plan of een concept?

Peter: Nee, we nemen het zoals het komt. We

hebben weleens geprobeerd om vanuit een idee te werken, maar dat lukt niet in de praktijk. Een nummer dient zich aan. Het begint altijd bij Carol.

Hebben jullie eerst de tekst en dan de muziek?

Carol: Dat verschilt. *Never Be Over* heb ik eerst in mijn hoofd geschreven en toen ben ik pas de akkoorden gaan zoeken. *Love Sick* ontstond gewoon thuis op de bank, dat is vanuit een gitaar lick verder uitgewerkt. Onder andere toen Joppe in de oefenruimte een of ander 'raar' beatje erbij speelde, dat ik snel opnam met mijn telefoon en

dat paste weer precies bij wat ik al in mijn hoofd had. Het nummer *Damaged Good* zelf werd al tijdens de **'Oh, Mayhem!'** tour in 2013 geschreven, in de kleedkamer van de zaal het Burgerweeshuis in Deventer.

Hoe gaat bij het schrijven de samenwerking met de andere bandleden?

Joppe: Vaak komt Carol met een basisidee en dan gaan wij dat met zijn allen verder invullen. Vaak geeft ze wel een richting aan. Peter: Degene die het nummer schrijft heeft het recht om te zeggen of iets goed is of niet in de verdere uitwerking'.

Carol: 'Ja vaak heb ik het in mij hoofd en weet ik heel zeker dat het op die manier moet.

Peter: Dan geeft ze ook niet op. Maar wat strijd en zoeken levert wel het beste resultaat op. *Digital Sin* was wel een opgave, daar hebben we weken lang aan gejamd en toen hebben we op een gegeven moment de beste stukjes eruit gehaald en aan elkaar geplakt. Carol heeft er toen weer logica ingebracht.

Brickwall en Mouth of Age zijn hele korte fragmenten, meer een soort statements. Waarom zijn deze zo opgenomen?

Carol en Joppe: Ja, dat gebeurt soms. Het zijn echte 'one take Charlies', in één keer opgenomen en dan is het precies goed. Er hoeft niets meer bij of af.

Carol: Mouth of Age heb ik thuis op de bank geschreven in een tijd dat enkele mensen ons plotseling ontvielen, en is geschreven vanuit het idee dat je niet te lang moet wachten met iemand bedanken voor een mooie vriendschap. Ik heb dit nummer voor Peter geschreven, die een soort broer voor mij is geworden de afgelopen 35 jaar.

Hoe kwam de samenwerking met Peter te Bos tot stand voor het nummer Love Sick?

Carol: We kennen elkaar al heel lang, sinds de

jaren tachtig. Begin jaren negentig deelden we een oefenruimte met Claw Boys Claw en Urban Dance Squad. We hadden Love Sick al klaar en we maakten via de techniek mijn stem een octaaf lager. Toen zei iedereen: 'Hé, nu lijkt het op de stem van Te Bos! Hem gebeld, hij zei direct ja, en nu staat het er mooi op.

Wie is het meisje op de hoes dat samen met jou op de bank zit?

Carol: Dat is 'mini-me'!

Motivatatie en inspiratie

Waaruit komt de drive om door te blijven gaan? Ook met elkaar?

Carol: Vooral uit het feit dat wij met zijn vieren op dat podium staan, samen muziek maken. Iedere show is weer net anders. Dat blijft leuk. Daarbij zijn we onze eigen baas en hebben volledige creatieve vrijheid, dat is erg fijn.

Is het nu makkelijker om een plaat te maken dan 25 jaar geleden, of juist moeilijker, omdat je al veel hebt gedaan en uitgeprobeerd?

Peter: Ja dat is wel het nadeel van ons bandje. Met enige regelmaat zeggen we tegen Carol: 'Ja mooi, maar dat lijkt wel erg op dat nummer en dat weer op dat ander'. We blijven natuurlijk een

alternative band, maar we willen niet vastgeroest raken. Je hebt bij het schrijven overigens goede en slechte dagen. Het komt ook weleens voor dat Carol en ik de hele dag bij elkaar zitten met twee gitaren en dat er dan niets uitkomt.

Als ik je teksten lees dan krijg ik de indruk dat het kernthema vooral draait om de menselijke

natuur en de daaruit voortvloeiende relaties tussen mensen?

Carol: Als jij dat erin wilt zien, dan is dat prima. Ik vind het altijd heel fijn als mensen hun eigen ideeën projecteren op de songs. Ik vind het zelf ook vervelend als bands die ik te gek vind precies gaan uitleggen waar hun nummers over gaan. Het is een groot compliment als mensen zich onze muziek eigen maken en naar

zichzelf toetrekken. Op het moment dat we een plaat uitbrengen dan laten we het los, dan gaan de kinderen hun eigen leven leiden als het ware.

De inspiratie bij het schrijven komt vanuit mijzelf, mijn vrienden, de levens van andere mensen.

Je schrijft veel vanuit het perspectief van de bedrogene en de verlatene? Worden de mannen daar nooit moe van, in de zin van 'doe eens iets vrolijkere'?

Joppe: Ik hou ervan wat Carol schrijft, inclusief het gevoel dat daarbij hoort. Dat is helemaal goed wat mij betreft. Carol: Mijn teksten zijn geen heel bewuste keuze voor een bepaald thema ofzo. Het overkomt me eigenlijk. Net zoals ik er nooit voor heb gekozen om muzikant te worden. Dat gebeurde gewoon.

Het ene optreden is vast leuker dan het andere. Wanneer gebeurt er iets waardoor het feest voor jullie nog groter wordt?

Carol: Dat is van alles bij elkaar. Het begint al met de ontvangst 's middags in de zaal, als de mensen die er werken aardig zijn, alles lekker loopt en dergelijke. Bijvoorbeeld hier in Hedon is de backstage helemaal te gek verbouwd, dat is erg mooi geworden. Vervolgens de sfeer

onder het publiek, het is het leukst als iedereen lekker meedoet, beweegt, enzovoort. Het is mooi om de energie in de interactie tussen band en publiek te voelen, die gaat vaak als een pingpongbal heen en weer.

Joppe: Ik heb natuurlijk maar beperkt zicht zo langs de bekkens van mijn drumstel, en dan heb je ook weleens dat je net alleen een doods plukje mensen ziet, dat ook nog eens een beetje door de muziek heen staat te praten. Dat heeft wel invloed op je eigen energieniveau. Maar ik heb ook weleens dat dan blijkt dat er verderop in de zaal juist heel enthousiaste mensen zijn en dat werkt dan weer positief uit'.

Carol: Ik richt mij altijd op de achterste rijen, gitaristen juist op de mensen vooraan.

Peter: Ik focus op degene met de meest energie.

Carol: Dat zijn vaak de mensen vooraan!

Peter: Bij mij staan vaak de 'plankenkijkers', oftewel de mensen die interesse hebben voor de pedalen en vervormers die ik gebruik. Bassist Herman heeft vaak de LGBT-ers bij hem in de hoek staan, die best een aanzienlijk deel van

onze fans vormen!

Maakt de zaal voor jullie veel uit? Hebben jullie een favoriete zaal?

Peter: Dat is wel een verschil tussen het begin en nu. In de jaren negentig had je nog heel karakteristieke zaaltjes, waar nooit iets veranderde. Dat is tegenwoordig anders, veel van de clubcircuitzalen zijn verbouwd en lijken op elkaar. We komen natuurlijk overal graag, maar voor mij zijn Vera in Groningen en vooral Paradiso de meest bijzondere zalen. Als je op het podium in een volle Paradiso staat, en je weet na een paar nummers dat 'het in de pocket zit'. Dat is een heerlijk gevoel. Zeker als het licht aangaat en je ziet die **drie**

verdiepingen voor je, als een soort bijenkorf. Maar het is geen makkelijke zaal, als het niet lekker gaat, dan is er ook geen genade.

Joppe, hoe was het om er in 2009 bij te komen. Je kwam in een gezelschap dat elkaar al lang kende en op elkaar ingespeeld was?

Peter: We hebben lang een Belgische drummer gehad, Gino Geudens. We speelden toen ook veel in België. Maar hij speelde ook Vive la Fête en dat was af en toe lastig, want die band werd steeds populairder. Daarbij was het praktisch ook onhandig, omdat hij na zijn werk voor repetities en optredens naar Amsterdam moest komen. Dus op een gegeven moment kon dat niet meer.

Joppe: Ik kende ze al veel langer. Ze speelden zelfs op mijn bruiloft! Ik was hiervoor drummer in de band Voicst, die in 2004 ook het voorprogramma van Bettie speelde. Het was dus al heel vertrouwd, ik heb diverse malen ingevallen en met hen gejamd. Carol: het merendeel van de cd *Pharmacy of Love* was al klaar, we zochten nog een drummer die dat aankon. Peter: Ik weet nog goed dat ik hem belde en hij zei

al in de eerste zin direct ja!

Muzikantenleven

In een klein interview voorafgaand aan een optreden van Bettie Serveert in Veronica's Countdown Café zei Carol nog altijd zenuwachtig te zijn voor een optreden. Hebben jullie al dan niet rare gewoonten of rituelen voor een optreden?

Carol: Ja, ik heb altijd zenuwen. Dus inderdaad hebben we allerlei rituelen. Ik drink altijd een klein borreltje, ga mijn haar krullen, omkleden, etc. Herman die verdwijnt meestal ergens in het gebouw. Joppe zet de koptelefoon op en gaat gamen. Peter gaat rondstuiteren, water drinken, etc. Hoe dichterbij het optreden we komen, hoe onrustiger we worden.

Hoe selecteer je de setlist, na 25 jaar is er voor jullie zoveel keus?

Carol: Gewoon thuis op de bank, met de gitaar erbij. Kijken wat bij elkaar past, door de hele setlijst achter elkaar te spelen. We doen iedere keer wat anders. Wel zijn er soms vaste blokjes van nummers die een eenheid vormen.

Wat doen jullie tussen optredens door? Op jullie website schreef je niet te gaan touren in het buitenland deze keer, want de 'dayjobs' maken dat moeilijk?

Carol: Ja klopt. We krijgen veel fanmail uit het buitenland, en veel verzoeken om te komen spelen. Maar dat gaat helaas niet, we kunnen het ons simpelweg niet veroorloven. We betalen altijd alles zelf, krijgen geen subsidies ofzo. Tja, het is wat het is. Na dat berichtje voor de buitenlandse fans kregen we wel veel berichtjes terug, met 'dan komen we wel naar jullie toe'. Dat is toch super! *[Inderdaad*

stonden er drie Amerikaanse fans in het publiek die avond, die speciaal door Carol werden bedankt, EvdHJ].

Peter en Carol: 'Het is een business waarmee wij elke dag bezig zijn. Niet alleen (nieuwe) muziek maken, maar ook alles regelen, de boekhouding, afspraken met zalen, de platen geven we uit in eigen beheer. Carol doet alles met sociale media, internet en de videoclips. Alleen de boekingen en de distributie van de albums doen we niet zelf.

Peter: We hebben er twintig jaar van kunnen leven, dat is erg mooi. Voor iedere band geldt dat je het van de platenverkoop en de streaming-vergoedingen helaas niet moet hebben. Het gaat om de optredens. Maar daarbij hebben we allemaal parttime werk inderdaad.

Hoe selecteren jullie voorprogramma?

Die bands worden via vele kanalen aangeboden, zodra men in het wereldje eenmaal weet dat we weer op tour gaan. Sommige bands kennen we zelf, anderen bieden zich aan via de mail. We luisteren alles, we moeten er een goed gevoel bij hebben. De hamvraag is: 'gaat dit leuk worden voor de Bettie fans'?

Suffe fanvragen

Joppe, je drumt niet langer in je ondergoed?

Joppe: Nee klopt. Eigenlijk drum ik het liefste naakt, maar dat is ook zo wat! Mijn moeder kwam een keer kijken met een stel vriendinnen en zij waren het erover eens dat het in het ondergoed ook niet kon. Dus vandaar toch maar in spijkerbroek....

Laatste vraag: Carol, waarom neem jij een tas mee het podium op? (luid gelach, Peter zegt: 'by far de beste vraag van de avond')

Ik heb geen zin om terug te komen na een optreden en dan de kleedkamer leeg terug te vinden, dat hoor je soms wel van andere bands. Dus vandaar de tas!

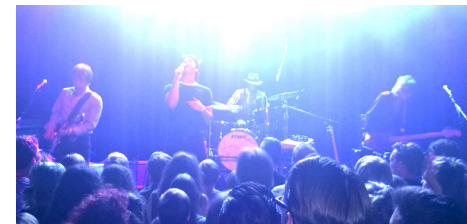

Taymir's zwanenzang

Paard van Troje, 16 september 2016

'Wij waren Taymir'. De famous last words van een Haags bandje, dat de wereld heeft verrijkt met twee cd's met aanstekelijke liedjes. Het laatste concert was in een uitverkochte kleine zaal van het Paard. Voor driekwart gevuld met tienermeisjes, al dan niet vergezeld door vader of moeder. Ze lieten lang op zich wachten voordat zij opkwamen en na een uur was het klaar. Bijna het hele oeuvre doorgewerkt. Een verzameling korte liedjes bij elkaar maakt nog altijd een kort concert. Wat grappig was en toch ook wel stijlvol: geen toegift. Klaar is klaar.

Volgens eigen zeggen stoppen ze ermee, omdat niet iedereen zich meer voor 200% gaf en omdat zij uit elkaar waren gegroeid. Dat laatste heb je natuurlijk bij die jonge gastjes. Terzijde: de jongens van de Soul Sister Dance revolution waren er ook en ik had de kans om de zanger te vragen of zij nog wel doorgingen. 'Mwah.... we are in limbo', was het vage antwoord. Ook daar niet veel meer van te verwachten vrees ik. Jammer, nog meer dan het verscheiden van Taymir, wat mij betreft. Drie van de vier muzikanten kon je echt geen enkele gebrek aan inzet verwijten. Drummer Isai Reiziger werkte zich het apelaZERUS,

speelde energiek, strak en had er zichtbaar lol in. Dat gold ook voor bassist, Quiten Meiresonne, die de afgelopen drie jaar uiterlijk uitgegroeid tot een imitatie van de bandleden van Led Zeppelin of Deep Purple in het begin van de jaren zeventig. Gitarist Mikkie B. Wessels droeg de avond, speelde goed en had het ook erg goed naar zijn zin. Zanger Bas Prins was de uitzondering. Volledig stoned, dronken, onder de pillen, of alle drie leek hij meer op een zombie die op de automatische piloot zijn ding deed. Zichtbaar plezier heb ik bij hem niet kunnen ontdekken.

Desalniettemin was dit laatste concert een Taymir een feestje. Kort maar fijn. De liedjes zijn gewoon goed, aanstekelijk en vrolijk. Grootste hit Aaahhh was een hoogtepunt, maar ook enkele nieuwe liedjes deden het lekker. Taymir heeft zichzelf bijgelegd op het enorme kerkhof van heerlijke Haagse beatbandjes. Jammer.

HareD

(foto's: HareD)